

KÖZLÖN

1939 augusztus hó

XI

T A R T A L O M

Terciárius naptár.

Nehogy azt gondolja!

P. Dr. Dám Ince O. F. M.: *„Minden szív Királya és Központja.”*

Pálffy Erzsébet grófnő: *Szent Anna a Santa Crux zárdában.*

P. Roznik Rajnér O.F.M.: *Krisztus közelében.*

Hazug ima.

Gergely Mária: *A szegénység ereje.*

Ahogy a kis Jani a felnőtteket látja.

„Nincs haszon a harmadikrendben.”

És a te áldozataid?

P. Kaizer Nándor O. F. M.: *A budapesti krisztinavárosi szegényház és Szent Lázár templom. — Szt. Ferenc és Zalaszentgróton.*

Pálffy Erzsébet grófnő: *Szent Anna a haláloságnál.*

P. Gyéressy Ágoston: *Boldog Özséb.*

Szerkesztői üzenetek.

Rendünk világkrónikája.

Rendi élet.

hogy mi nem tudjuk, milyen súlyos feladat apostolkodni és másokat Jézusnak megnyerni. Ismerjük minden küzdelmét és fájdalmát, csalódásait és mégis fölemelő örömeit. Ha nem sikerült, valószínűleg magunkban kereshetjük a hibát, mert gyarló az imánk, tehetetlen a bizalmunk és fagyos a szeretetünk... Csak tűznél lehet megmelegedni, csak világosságnál találunk haza és csak törhetetlen akarattal aratunk diadalt. Ha mi se bizunk, hogy önthetünk másba bizalmat? Mi is tántorgunk, miképpen emelünk föl másokat? Ha hiányzik belőlünk a lendület, hogyan ragadhatunk ki mást a tunya henyélésből?!

Azt hiszi, csak egyedül látja, milyen sok veszedelem fenyegeti az Egyházat? Vagy azt tartja, eleget tett, ha reggeltől estig sopánkodik és másokat is elijeszt az áldozatok vállalásától? Örökösen bírálgat, de megjegyzéseivel semmitsem segíti elő a terciárius szellem fejlődését. Elhúzódik mint a morgó medve, és a sarokból lövöldözi epés nyilait a lelkesen küzdő apostolokra, és keresi a kákán is a csomót, hogy beléjük köthessen.

Talán az az öröme, hogy mások vergődnek és kínokat szenvednek, mert még többet szeretnének művelni Istenért és a lelkekért, de éppen a folytonosan zavarók megjegyzései miatt hibát hibára halmoznak! Tisztelje inkább ezeket a hősokeket, hiszen apró-cseprő botlásaik is inkább nagy jóakaratukból származnak. Mindent szeretnének, és elfeledik, hogy erőik végesek, és hogy minél többre figyel valaki, annál könnyebben téved. Álljon oda melléjük a jóság védő és bátorító melegével, hadd lobogjon tisztán szeretetük lángja és teremje buzgóságuk a legszebb gyümölcsöket.

Örüljön és örvendezzen, hogy ilyen lángoló szívekkel ismerkedett meg. És használja fel az alkalmat, hogy tüzüknél hideg-rideg lénye is felolvadjon! Álljon az Isten országáért viaskodók közé minden tehetségével. Köszönje meg az Úr Jézusnak, hogy elfogadja gyarló igyekezetét és naponként adjon hálát, hogy nagy családjába bevette...

Csak egyet ne gondoljon: Hogy bármikor is eleget dolgozott és áldozott ebben a dicső szolgálatban! Sohasem állíthatja ezt senki, legkevésbé azok, akik csak kívülről figyelik a két világ csatáját. Minél előbb avatkozzék bele „az örök hazáért!” jelszóval harcolók oldalán, de őszintén, egész lélekkel, nemcsak egy napig, hanem amíg csak lélekezik! A szeretet ugyanis annyira ég, amennyire ki-ki akarja. És jobb benne fölemésztdni és magunk számára megszűnni, mint róla elméletileg szépen beszélni. Ott nyílnak virágai, ahol öntözésüket maga a szentségi Jézus végzi. Mi pedig alázatos hálával fogjuk meg az Ő szentséges Kezét, hadd irányítsa kialakulásunkat.

Ha mindezeket megfontolja, bizonyára óvatosabban ítél majd az apostolkodás hőseiről és tisztelettel lehajol az Evangélium szellemében és megcsókolja még azt a helyet is, ahová az Úr Jézus áldozatos munkásai léptek! Így előbb ér el nyugodt kikötőbe, mert aki alázatos, azt magához emeli az isteni Üdvözítő; a magahittet pedig rábizza fékezetlen hajlamaira, hadd alázódjék meg! Akkor még üdvözülhet...

Minden szív Királya és Központja.

P. Dr. Dám Ince O. F. M.

„A keresztény kötelesség foglalata az, hogy fogadjuk az Isten Fiát magunkba mocsoktalan szívvel és tiszta testtel s válasszuk azt az utat, amelyen Ő haladt, amikor érettünk emberré lett, aki már gazdag volt mindenekfölött, mégis a maga szentséges Anyjával egyetemben a szent szegénységet akarta választani“. A megtestesült Ige iránti szeretet nyomán az Istenember követése után való vágyódás és törekvés fakad. Innen Szent Ferenc Atyánknak az a nagy és lángoló áhítata, amely **mindennek középpontjába Krisztust állítja s amelynek mai szóval krisztocentrikus szemlélet a neve.**“ (P. Bello M. Lénárt, a Ferencrend egyetemes főnöke **Szent Ferenc Harmadik Rendjéről.** Kiadja a Kap. Szent Jánosról nev. Ferences Rendtartomány. Bp., 19-20.)

Eucharisztikus Király.

Szent Ferenc Atyánk az összes híveihez intézett levelében az Oltáriszentséget helyezi a keresztény élet központjába. A nagy valóság: Krisztus köztünk van a kenyér színe alatt. Ezzel a ténnyel csak úgy tudok mit kezdeni s az Oltáriszentség nagy miértjére csak úgy tudok megfelelni, ha alázatos imádással tudomásul veszem és hálás szeretettel örülök annak, hogy nekem itt van a Krisztus. Az Oltáriszentség nekünk embereknek, a siralomvölgy vándorainak, az úton levőknek szánt Isten-ember. Tehát ne keressük Krisztust az égben, mégkevésbé földi életének valamely emlékében, mondjuk Bethlehemben, Názarethben vagy a Golgotán, hanem elsősorban az oltárszekrényben, ahol hozzám a legközelebb s valósággal van jelen. Minden templom, minden szentségház felhívás nekünk: itt keresd s itt imádd az Urat! Isten után vágyik a lélek? Hát, itt kell megtalálnia az Istent! Isten-közösséget áhít? Itt az Istenrel való össze-ölekezés lehetősége annak a krisztusi ígéretnek erejében, amely így szól: „Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, énbennem marad és én őbenne. Amint engem küldött az Atya és én élek az Atya által, úgy aki eszik engem, az is él énáltalam.“ (Ján. 6.) Szent Ferenc Atyánk ezt így fogalmazta meg: „Azt akarja az Atya, hogy mindnyájan üdvözlőjünk Krisztus által, és mocsoktalan szívvel és tiszta testtel fogadjuk be őt. Kötelesek vagyunk ugyanis minden bűneinket meggyónni a papnak és tőle venni a mi Urunk Jézus Krisztus testét és vérét. Aki nem eszi az ő testét és nem issza az ő vérét, nem mehet be Isten országába.“ (Takács Ince: *Assisi Szent Ferenc iratai*, Bp., 1929, 120—121.) Szent Ferenc tehát magából a Szentírásból olvasta ki, hogy az ember csak akkor üdvözlő, ha veszi az Úr testét. Csak úgy megyen be az Isten országába, lesz az Isten-közösségnek és a boldog örökkévalóságnak részese, ha veszi az Eucharisziát. Nem egyszerű ájtatosságról van tehát szó, amelyet tetszésem szerint választhatok vagy hanyagolhatok el, hanem üdvösségem elengedhetetlen eszközéről.

Ez a meglátás vitte rá Szent Ferencet, hogy a keresztény élet központjába az Oltáriszentséget állítsa. Úgy látja, hogy az Oltáriszentség az Isten és az ember összetalálkozásának titka. A központ, ahol az Istent kereső és az Istent szerető lélek áhítatának minden szála összpontosul. A cél, amelyen minden Isten után való vágy megcsittul. *Itt az Isten! Mi-*

csoda öröm s felfedezés! Izaiás a messiási országot mint az Immánuel, az „Isten velünk“ valóságát jellemzi. Nos, velünk az Isten minden templomban és minden szent otyyában. Annyira hozzánk nőtt, hogy nem lehetünk meg Nélküle. Ő az élet kenyere. Nélküle meghal a lélek és sohasem lesz örökéletünk.

Megdönthetetlen Szeráfi Atyánknak ez a meglátása. Az eucharisztikus Krisztus a minden. Ő a központ, a korona. Krisztus a nagy Király. Ferenc pedig a nagy Király hírnöke!

Ma is Krisztus a központ.

Kérdés mármost, mennyire kamatoztatták az utódok alapító Atyjuk örökségét? Nevezetesen, a Rend tudósai tettek-e erőfeszítéseket arra, hogy Krisztusnak ezt a központi jellegét megmutassák és igazolják? A ferences szellem és világnézet gyupontjában áll-e ma is Krisztus eszméje?

Ujjongva feleljük: ma is Krisztus a ferences életszemlélet és lelkeség központja. Igaz, az elme és az élet útjai itt sem járnak egy úton, de a célban egyek. A szív egyszerre talál rá a célra. Annak röpte van. Az ész ellenben gyalog jár s lépésről-lépésre kell a célhoz eljutnia. A szív mindjárt helyben van, az elme azonban az út elejéről indul s csak ha az utat végigpárta, éri el célját.

Járjuk meg ezt a nehezebb utat. Nem vagyunk egyedül. Vezetőnk ezúttal a Ferencrendnek egyik legnagyobb szelleme, a ferences eszme és tudomány vezére és mestere, *Boldog Duns Skótus János*.

Érte lett minden.

Skótus egyenesen minden lét kútfejéhez megy vissza, az örök isteni szándékok szentélyéhez. Isten a maga túláradó szeretetében öröktől fogva elhatározta, hogy világot teremt. A kérdések kérdése, hogy mi indította Istent teremtésre? A ferences elgondolás szerint az Úr is úgy van a teremtéssel, mint pl. Leonardo da Vinci az Utolsó vacsora c. festmény elkészítésével. Minden ecsetvonás a központra, Krisztusra irányul. Nem Krisztuson kezdi, hanem a mellékszereplőkön, a környezetben, a kéreten, hogy aztán középre odakerülhessen Krisztus. Erre a Krisztusra irányul minden szín és árnyalat, minden bállítás és arány, a terem és a tizenkettő, mind érte van. Azért, hogy Krisztus lehessen az asztalfőnél s hogy mennél jobban kiemelkedjék. Krisztus alakja a mű célja és koronája. Nélküle értéktelen félmunka maradt volna, vele remek. Így Isten is, amikor elhatározta, hogy világot teremt, Krisztusra gondolt legelsőbbet. Különbben is, Isten azt akarja első helyen, ami nagyobb érték s csak aztán a kevésbbé értékeset. Ép ezért mindenek előtt Krisztust akarta, a legnagyobb értéket és a legfőbb jót minden teremtmény fölött. Minden másra csak utána gondolt. Sőt annyira meghódította Krisztus szépsége és fölsége Istent, hogy egyedül érte teremtette ezt a világot. Minden azért van ebben a teremtésben, hogy ez a Krisztus lehessen, hogy az Ige testet ölthessen. Ezért teremtette az angyalokat, ezért az anyagi világot. Érte az élettelen világot és érte az élő. Érte az öntudatlant és érte az öntudatosat. Az egész teremtés úgy alakul, hogy az ember legyen a központjában. Az ember, aki test és lélek, aki magában egyesíti az anyagi és szellemi világot, a kettő mesgyéjén áll. S az ember miért van? Amikor Isten az embert alkotta, akkor sem az első Ádám lebegett előtte igazában, hanem a második: Krisztus. Krisztusról másolta az Úr Ádámot. Krisztusért van tehát az ember és a történelem. Az is, amely megelőzi, az is, amely követi. Az előző, hogy előkészítse, az utána következő pedig, hogy hordozza őt. Érte a kegyelem szépsége és a dicsőség tökéletessége. Azért, hogy minden Őbenne összpontosuljon. Így lesz Krisztus a teremtés

és a történelem értelme s így lesz a természet, a kegyelem és a dicsőség feje és koronája, az *egész világegyetem Királya*.

Jézus Szíve a cél.

S ha most azt kérdezzük, hogy miért ép Krisztust akarta Isten első-sorban, — arra is megfelel Boldog Duns Skótus. Isten mindent önmagáért teremt. Ez kétségtelen, mert önmagánál különb célt nem tűzhet maga elé. Továbbá Isten a szeretet s minden tettét szeretet vezérli. Amikor pedig teremt, csak természetes, hogy a sok szeretni képes lény között azt akarja a legjobban, aki Őt végtelen fokban viszont tudja szeretni. S ebben az elhatározásában gyullad ki Jézus szentséges Szíve. Az Isteni Igével lényegileg egyesített Szív, amely az Igével való személyes egységénél fogva végtelen fokban szereti Istent. Jézus mint ember véges teremtmény. Az Igével személyes egységben azonban végtelen a tudása, a hatalma, az áldozata, tehát végtelen a szeretete is.

Hát ez a Jézus Szívéből Istenbe torkoló szeretet hevítette az Urat teremtésre. Jézus Szívének imádása, dicsőítése és önátadása. Krisztusban kapja meg Isten a maga dicsőségét tökéletesen. Azt mondják, hogy az ember a mindenség foglalata. A legteljesebb értelemben Krisztusról igaz ez. Krisztus foglalja magába s dobogja a maga isteni Szívén a világ-mindenség hódolatát s éneklí a teremtés diadalénekét az Alkotónak.

Újra a Szent Ostya.

Imádni jött tehát Krisztus és szeretni az Atyát. Nos, itt torkollunk bele Szent Ferenc Atyánk gondolatába. Hol imádjá Krisztus jobban az Atyát, mint ép az Oltáriszentségben. Itt valóban kiüresíti önmagát s hiánytalanul adja át az Egyház, az emberiség s az egész teremtés nevében. Az értelmes lények nevében mint Istennel egyesült ember, az öntudatlan világ helyett mint a kenyér anyagába rejtőzött Istenember. A szeretet kitörése ez, a végtelenbe kigyujtott fáklyája annak a hévnek s akarásnak s erőfeszítésnek, hogy Isten legfölségesebb dicsérete töltse be a világot, — mondja Prohászka.

A másik mozzanata pedig ennek az eucharisztikus imádásnak az Oltáriszentség étel-jellegében van. Azért van Krisztus a kenyér színe alatt, hogy velem egyesüljön s hogy magába forrasszon, magával ragadjon belőlem mindent, ami Isten után való vágyódás, Iránta való odaadás, imádás és szeretet.

Így találtunk el az elme útján is az eucharisztikus Krisztushoz. Nem vagyunk hűtlenek szeráfi Atyánk eszméjéhez. Sőt, büszkén mondhatjuk: még jobban kiépítettük Atyánk eszméjét és egyetemesebbé tettük. A szentségi Jézust a természetes és a természetfeletti világ központjává, céljává és Királyává tettük.

Üdvözlégy, mindenség Királya!

Most az érdekel, hogy mit kezdjünk ezzel a Krisztuseszmével a gyakorlati hitéletben? *Először* is bele kell szoknunk abba a gondolkörbe, hogy a mindenség központja és célja Krisztus. Én is Érte vagyok. Azért, hogy Őt hordozzam a magam életében és az Ő mintájára alakuljak kegyelemben. Ily értelemben lesz programom a keresztény tökéletesedés és Krisztus követése. *Másodszor* Isten önmagáért teremtett engem is. Azért, hogy Őt dicsérjem és áldjam öntudatban s életalakításban. Szentáldozásomat úgy fogom fel, mint Krisztussal való egyesítését imádásomnak és szeretetemnek. Az én gyenge dicsőitésem Jézuséval egyesül s így lesz igazán Istenhez méltó. Az Eucharisztia az Isten élő orgonája

Benne szólal meg az egész mindenség istendicsérete. Az enyém is. Ily szellemben végzem a szentségimádást is. Végül pedig naponta elmondom ezt a *felajánló imádságot* a világegyetem isteni Királyának (teljes búcsú naponta egyszer a szokott feltételek mellett): „Uram, Jézus Krisztus, tisztelettel hódolok neked, a világegyetem Királyának. Minden, ami teremtvé van, Érted van alkotva. Ervényesítsd felettem minden jogodat. Megújítom keresztségi fogadalmamat. Ellene mondok az ördögnek és minden pompájának és minden cselekedetének és megígérem, hogy jó keresztény életet élek. Különösen arra kötelezem magamat, hogy téhetségem szerint diadalra segítem Istennek és az Anyaszentegyháznak jogait. Jézus isteni Szíve, gyarló cselekedeteimet áldozati ajándéku mutatom be neked, hogy ezáltal kieszközöljem azt a kegyelmet, hogy minden szív hódolattal ismerje el királyságodat és így az egész földkerekségen megalakuljon a te békességednek országa. Amen.“

Szent Antal a Santa Crux-zárdában.

Írta Pálffy Erzsébet grófnő.

Egy kis csalódás.

Esteledett. A zárdakertbe belopódtak az alkony szürke árnyai. Homályba burkolták a kertet körülvevő csarnok fehérmárvány oszlopait, a boltívek finom, csipkeszerű cirádáit, a karcsú legyezőfejű pálmákat. A szökőkút vize halkán, ezüstösen hullott vissza a kagylót formázó kettős medencébe. Rózsailattal volt tele a levegő.

Bouillon Fernandez kanonokot mindig költői hangulatba ringatta ez az elbűvölő környezet. De ma este szárnyszegetten, szomorúan üldögélt kedvenc padján. Keze tehetetlen megadással pihent az ölében. Szemét lehúnyta, mint aki semmit sem akar látni a világból.

Nagy csalódás érte. És az ébredés, a kiábrándultság fájó érzése elhalványította benne a mult minden örömét. Hiába idézgette emlékeit. Hiába hívta vissza azt a boldog pillanatot, amikor először pillantotta meg a Santa Crux-apátságot és templomot, amelynek könnyed, eleven, soktornyú homlokzata szinte jólesően szakította meg a várhoz hasonló épület falainak egyhangúságát... Hiába zarándokolt a lelke a zárdaalapító Alfonz király és a szentéletű Teotonio apát sírjához... A cellája után sem érzett vágyódást, pedig hogy szerette ezt az egyszerű szobácskát, amelyben mindig csend, béke uralkodott és olyan édesen, önfeledten lehetett elmélkedni, imádkozni... A könyvtár sem vonzotta!... Mintha nem is ő lett volna az a Bouillon Fernandez, aki éjt nappallá téve olvasgatta és tanulmányozta a kodexeket, különösen a Szentí ást...

Lépések közeledtek. Valaki megállt a padnál. Fernandez fölvetette tekintetét. Egy kis fény villant fel szemében, amikor látta, hogy don Raimondo kanonok áll előtte.

Don Raimondo, a sorbonni egyetem doktora, a kispapoknak teológiai tanára volt. Fernandez hamarosan a szívébe zárta, talán azért is, mert nagybátyjára emlékeztette. Ugyanaz az aszkétalelkű férfi volt mint Bouillon kanonok. Széles látókörű, rendkívül képzett, s azok közül a szerzetesek közül való, akik csak magukkal szem-

ben szigorúak, mindenki más iránt elnézők, jóságosak és megértők. Tudta jól, mi döbbsentette meg fiatal tanítványát. Sőt, előrelátta, eljő az a perc, amikor Fernandez észre fogja venni, hogy a Santa Crux-apátság nem földi paradicsom és kanonoktársai nem valamennyien szentek . . . Igen, ha Teotonio apát idejében került volna Coimbrába, megtalálta volna azt a bizonyos eszményi szerzetesi életet . . . De most? . . . A szent apát halála sok mindent megváltoztatott. A fegyelem meglazult. Az istenes szellem eltorzult. Elharapódzott a világiasság. Don Giovanni Cesare, a jelenlegi apát gyámoltalan, aggályoskodó lélek, alkalmatlan a visszaélések megakadályozására.

Raimondo kanonok leült Fernandez mellé. Sokáig nem szólt egy szót sem, de a fiatalember úgy érezte, pusztá jelenléte is megnyugtató, vigasztaló hatást gyakorol rá.

— Fiam, — mondta végül csendesen — amit ma láttál és hallottál, ne riasszon vissza hivatásod útjáról, és társaidat sem ítéld meg. Ez a jó Isten joga. Mentségükre legyen mondvá, a mi kereszténységünk még gyenge, tökéletlen. A többszázéves mór befolyás még a vérünkben van. Vannak hősiek erényeink, de vannak gyarlóságaink, bűneink is. Őszentsége a pápa királyainkban, sőt Coimbra püspökében is talált kivetni valót . . . És ne feledd azt sem, Isten más és más utakon vezeti az embereket az üdvözülés felé. Értelmük képtelen felfogni az Ő terveit, elgondolásait. Épp ezért ne botránkozzunk, ne essünk kétségbe, de ne is érezzük mások rossz példáját fölmentésnek saját kötelességeink alól. Tudom, hogy te, fiam, a tökéletességre, szentségre törekszel . . . Ugye most menekülésre gondolsz? . . . Az jár az eszedben, valami kisebb zárdába kellene futnod, ahol nem háborgatja semmi lelked békéjét . . . Viseld el a sok áldatlan példát és maradj meg állhatatosnak, jónak, törekvőnek! Jók között jónak lenni szép dolog, de bűnök között szeplőtelenül maradni: szentség! . . . Ne dobd el magadtól ezt a nagy kegyelmet! Légy a mi szent keresztéről elnevezett zárdánk egyik kereszthordozója és érdemeidet ajánld fel engesztelésül azokért a megbántásokért, amik Istent egyes rendtársaid részéről érik . . .

Az élő felebaráti szeretet.

Fernandez lelke megtelt fénnel és szeretettel . . . Amint multak a napok, egyre jobban érezte, milyen boldogság Istent engesztelni, Istennek adni, adni . . . Mit is adott Istennek? . . . *Odaadta értelmét.* Lázás szomjúsággal tanult, forgatta a könyveket és hallgatta az előadásokat, hogy minél tökéletesebben megismerje Istent: azok helyett is, akik saját gyarlóságukkal Isten torzképét mutatták a világnak. *Odaadta akaratát.* A legnagyobb pontossággal ragaszkodott a szabályhoz és annak szelleméhez: azok helyett is, akik a szabályok helyett önzésüknek és ösztöneiknek engedelmeskedtek. Ostorozta magát azok helyett is, akik áldozatai voltak a tisztátalanság ördögének . . . Böjtölt azok helyett is, akik a mértéktelenség szenvedélyének adóztak . . . Imádkozott azok helyett is, akiknek szíve és ajka mindenkinek megnyílt, csak éppen Isten számára nem talált semmi mondanivalót . . . Elmélkedett azok helyett is, akik

nagy hévvel, érdeklődéssel foglalkoztak világi dolgokkal, de Isten jelenlétében szórakozottak voltak és unatkoztak . . .

Azért voltak időszakok, amikor az ő szeméből is eltűnt az istenszeretet meleg ragyogása. Fáradt volt, kedvetlen. Nem érezte az imádság ízét. Gondolatai bágyadtan siklottak egyik tárgyról a másikra. Ilyenkor mindig a felebaráti szeretet cselekedeteihez menekült és ez visszaadta lelkének a szárnyakat . . .

A felebaráti szeretet gyakorlására nyílt elég alkalom.

Röviddel pappászentelése után történt. Bouillon kanonok valami hivatalos ügyben fölkereste a coimbrai püspököt és ez alkalommal meglátogatta Fernandezt is. Mialatt cellájában időzött, legalább ötször nyílt az ajtó. Valaki benézett, de látva a vendéget, bocsánatkérést mormolva távozott.

— Te, fiam — jegyezte meg végül a kanonok mosolyogva — úgy látom, a Santa Crux-zárda sem az a remeteség, aminek néhány éve leírtad . . .

— Igazad van, bácsi — felelte Fernandez sugárzó tekintettel. — De nem a Santa Crux, hanem én változtam meg . . . A Santa Crux még ma is magányos remeteség azok számára, akik önmagukba zárkózva nem törődnek mások bajával, nehézségeivel, elutasítják a segélykérőket, mert nem akarnak áldott nyugalomból kizökkenni . . . Egy idő óta azonban úgy érzem, az ilyen elvonultságnál sokkal nagyobb tetszése telik Istennek abban, aki a lelkeket szolgálja és a kapott kegyelmeket megosztja másokkal, ahelyett, hogy magába ásná . . .

Bouillon kanonok don Giovanni Cesaréval is elbeszélgetett. Az apátból csak úgy áradt az elismerés.

— Áldás ez a Fernandez, mondhatom valóságos áldás . . . Sokszor gondolkoztam, ugyan mivel vonzza annyira az embereket . . . A szépségével? . . . Nem mondom, ez is hozzájárul a rokonszenv kialakulásához, de hát vannak zárdánkban nálánál sokkal különb külsejű szerzetesek, mégsem népszerűek. A tudásával, értelmiségével? Ez sem az igazi. Don Raimondo lángész, mégsem közkedvelt. Ártatlanságával, tisztaságával? Nem, nem. Hála Istennek, több angyali lélek él köztünk, de ezek csupán tiszteletre gerjesztenek . . . Ájtatosságával, önmegtagadásaival? Nem. Don Alfonso nagyobb aszkéta . . . Don Ildelfonso az éjtszakáit is imában tölti . . . Hát akkor? . . . Megfigyeltem Fernandezt és rájöttem, hogy a szeretet az, amivel hogy úgy mondjam, varázserőt gyakorol környezetére. Ilyet még nem láttam. Barátságos, nyájas, megértő, kedves, jó, önfeláldozó, a hangjából kicsendül, hogy mindenét, a szívét, a lelkét odaadja, csakhogy segíthessen. Ha látnád, milyen fiúi gyöngédséggel áll az öreg rendtársak szolgálatára; milyen türelemmel bogozza a kispapok bonyolult lelki kérdéseit; milyen készségesen és alázatosan ad szentbeszéd vázlatokat a szónokoknak . . . Nem is tudom, hová lennének nélküle.

Don Cesare nem túlzott.

Fernandez sohasem hagyta cserben. Fernandezre mindig és mindenben számítani lehetett. Ha szegények kopogtattak a zárda kapuján alamizsnáért, ha zarándokok jöttek a királyi sírhelyül szol-

gáló templom és az apátság megtekintésére, ha gyónók jelentkeztek, vagy vigaszt, tanácsot kérők, Fernandezt sohasem hívták hiába. Egyetlen egyszer sem történt meg, hogy a kapus hívását valami okra hivatkozva vagy valamilyen ürüggyel elutasította volna. Pedig előfordult, hogy ima közben, tanulmányaiba mélyedve zavarták, általában riasztották fel.

— Nem értelek, Fernandez — mondotta egy ízben don Ildefonso. — Az még csak hagyján, hogy a munkádtól hurcolnak le a portára, de hogy imádkozni se imádkozhass békében, ez sok! Ez ellen tiltakoznod kellene!

Fernandez keskeny barna arca mosolyba borult.

— Nincs itt semmi hiba, kedves don Ildefonso — felelte szeliden. — Ha látszólag abba is hagyom az imát, valóságban tettekre változtatom. A jó Isten semmit sem veszít, én meg nagyobb érdemre teszek szert.

— Hogy-hogy? — vont a fel szemöldökét don Ildefonso.

— Egyszerű. Isten akaratát számomra az jelenti, amit a pillanat, a kötelesség elém állít... Ha tehát — ebben az esetben — elhagyom az imaszámolyt és elintézem egy felebarátom ügyét, cselekedve imádkozom, mégpedig a Miatyánknak azt a mondatát: „Legyen meg a Te akaratod, miképen mennyben, azonképen itt a földön is...”

Természetes, hogy Fernandez népszerűsége csakhamar túlnőtt az apátság falain. Nevét szárnyrakapta a hír. Történeteket beszéltek róla. Meghatva, rajongással emlegették. Majd egy ködös novemberi napon előbb suttogva, aztán nyíltan azt rebesgették: Bouillon kanonok csodát művelt. Imájával és ruhájának érintésével meggyógyított egy ördögös kispapot.

A szóbeszéd igaznak bizonyult. Maga az apát, don Giovanni Cesare erősítette meg Coimbra püspöke előtt.

A jámbor lelkek már a szentség dicsfényét szövögették a bájos, ifjú kanonok feje köré. Sokan második Teotonio apátot látták benne, s abban reménykedtek, ő lesz az, aki folytatja az ország erkölcsi átalakításának nagy munkáját... Figyelmes lett rá a király is.

Fernandez azonban semmit se vett észre egyre jobban növekvő hírnevéből. Épp oly szerényen, lelkiismeretesen töltötte be hivatását mint szerzetességének kezdetén. Nem szövögetett nagyszerű terveket a jövőről. Nem álmodozott — úgy mint nagybátyja — püspökségről, bíbornoki kalapról... Csak egy vágya volt: mindent Istennek adni, elégni az isteni szeretet mennybenyúló oltárán.

Mire használja a terciárius a nyelvét?

— Mire használja a terciárius a nyelvét — tette fel a kérdést egy ferences atya az otthonban összegyűlt testvéreknek, majd mindjárt meg is adta a feleletet: — Csak jóra... Vagyis: imádkozzon, biztasson, vigasztaljon, tanítson, békítsen... Hogy mindenki elmondhassa róla azokat a szavakat, amelyeket a haldokló Szent Ferenc intézett az ő szeretett Assisijához: Áldott légy, mert sok lélek menekül meg benned és általad!

Krisztus közelében.

„Boldogok, akik sírnak, mert ők majd vigasztalást találnak.“ (Máté 5. 5).

A boldogság harmadik forrását a szomorkodóknak, gyászolóknak, síróknak ígéri az Úr. A görög szöveg nem sírókat említ, hanem gyászolókat, akik ártatlanul gyöttrődnek, de a másvilági jutalom reményében kitartanak az Isten szolgálatában. A bajok között is hűségesek, megadják az Úrnak, ami az Úré!...

A parancs, melynek tökéletesítését jelenti, a harmadik, mely így szól: „Megemlékezzél arról, hogy az Úr napját megszenteljed“.

Megszenteli az Úr napját az, aki szentmisét hallgat, szolgálja munkát nem végez és mások által sem végeztet és őrizkedik a botrányos tivornyáktól. — Ez képezi a heti munkára áldástadó, Isten számára a köteles hála kifejezését. A legkevesebb, amit Istennek meg kell adnunk, ha a súlyos bűnt elkerülni és az örök boldogságot megszerezni akarjuk.

A nagyobb lelki tökéletességre törekvők itt nem állhatnak meg és az út, melyen előrejutnak, a boldogság harmadik forrását tárja fel előttük.

Az összefüggést könnyen megérthetjük!

A bűn útját járja, aki nem adja meg Istennek azt, ami Őt napjának megszentelése által megillet. Megtagadja a nekijáró szolgálatot.

A parancsok útján haladó megadja Istennek azt, amit napjának megszentelése által tőlünk jogosan kíván. Hűségesen kitart Ura szolgálatában!

A tökéletesség útján igyekvő nemcsak megtartja buzgó készséggel azt, amit Ura iránt kötelességének ismer, hanem szomorkodik, sír azon, ha azt mások elmulasztják. Lelkileg bánkódik, vezekel mások bűne miatt. Annyi a szeretet szívében Isten iránt, hogy nemcsak ő igyekszik szent akarát gyermeki hódolattal teljesíteni, de minden igyekezete is arra irányul, hogy ezt mások is megtegyék. És ha nem teszik, ez neki bánata, szomorúsága. És ha valamikor ő is hűtelen volt Ura iránt, nem adta meg neki a köteles szolgálatot, ezt is megbánja, megsiratja...

A boldogság tehát, amely a sírásból fakad, csak annak adatik, aki nem önmaga mulandó bajain kesereg, hanem az Isten megbántásán, parancsának megszegésén szomorkodik. Bánatunk, gyászunk, sírásunk csak akkor tarthat számot a boldog vigasztalásra, ha Istennek megsértésén, szolgálatának megfogadásán alapul.

Mulandó bajokon, akár magunkén, akár másén szomorkodni vagy vagy épen sírni azonban nem jelent vétket, még hibát sem, ha egyébként zűgölő, Istent bántó kifejezésektől tartózkodunk, sőt lehet még erény is, ha mások iránt érzett őszinte részvétből származik. Mások szomorúságában megértő szeretettel osztozni, jó lélekre, nemes szívre vall.

De a legtökéletesebb és a boldogságot adó vigasztalásra számottartó szomorkodás és sírás elsősorban az, amit a legfőbb Jónak, Istennek megbántása fakaszt!

A türelmetlenségből, vagy a tehetetlen bosszúból eredő sírásnak semmi köze az Isten vigasztalásához. Ez nem szeretetből jő, nem is vezethet a Szeretethez.

Sírást, szomorúságot a jogtalanság és durvaság gyakran fakaszt és akit ártatlanul ér ilyen bánatom, ha egyébként megbocsájtó türelmessel elviseli, a rosszért rosszat nem fizet, számot tarthat Isten segítségére!

Az ezen úton haladó mindig és mindenkor, még a legnagyobb áldozatok árán is, megadja Istennek azt, ami az Istenné. Könnyet mások szeméből sohasem fakaszt, legföljebb örömkönnyet! Minden erkölcsi rossztól irtó-

zik, mert azzal Isten ellen vétene. Már pedig inkább bármit elhisz, még a halált is, mintsem megtagadná Istennek a kijáró szolgálatot.

Sziénai Szt. Katalin még mint gyermek valamit hibázott és édesanyja bosszúságában átkozódni kezdett. Egy darabig megszeppenve hallgatott a kislány, de aztán így szólt anyjához: „Édesanyám, ha hibáztam, verj meg, de ne átkozd, mert ez hozzád nem illik, nekem meg nagyon fáj.“ Szívesebben szenvedett volna, mintsem azt kelljen hallgatnia, hogy Istent bántják. Így félt a büntől már gyermek korában. . .

Szent Paszkál életében pedig azt olvashatjuk, hogy pásztorgyerek korában nagyon szorgos gondnal örködött azon, hogy állatai senkinek kárt ne okozzanak! Társai ezért kinevették. Ő azt mondta: „Ám nevesetek, de én azt hallottam az Evangéliumból, hogy Isten tömlöche veti a másvilágon a kártevőket és ki nem engedi onnan, míg mindent jóvá nem tesznek az utolsó fillérig.“ — Egy alkalommal pedig pásztorgazdája, őt bojtárgyereket, el akarta küldeni az egyik gazda szállójébe, hogy lopjon néhány fürt szőlőt, mert nagyon ráéhezett. Paszkál hivatkozott arra, hogy ez lopás, Isten pedig a lopást tiltja, tehát bűn. A gazda erre megveréssel fenyegette, mire Paszkál mondta: „Ha úgy tetszik, verjen meg, sőt agyon is verhet, de én másét és Istent megbántani sohasem fogom!“

Igy gondolkozik az, akinek lelkét átjárta az a tudat, hogy Istennek meg kell adni a magáét! Istennek szolgálat jár, ezt egy viláigért sem hajlandó megtagadni, még kicsinek mondott bűn által sem.

Emberi természetünk minden igyekezetével menekül a baj, szenvedés és sírás elől. Örömet, jólétet, vidámságot hajszolunk mindenben. Még ima közben is édességet keresünk. Néha találunk is édességet, vigaszt; örülhetünk is neki, de mégis csak áll az, hogy ezekből kevesebb boldogság ered ima és elmélkedés közben, mint azokból a könnyekből, melyeknek boldogságot és vigasztalást helyezett kilátásba az Úr Jézus.

Ezzel nem azt akarom mondani, hogy folyton *megnyúlt képpel és savanyú arccal* járjunk! A síróknak ígért boldogság ezt nem célozza! Csendes magányunkban, éjszakának némaságában, fel-feltörhet lelkünk mélyéből az Isten megbántása felett érzett fájdalom zokogó sírása! Bűnbánó imáink, fohászaink szárnyat kaphatnak, engesztelő könnyörgéseink utat lelhetnek égi Atyánkhoz, de mikor az igaz bánat könnyeiben, vagy égető fájdalmunk kínjaiban megtisztult a lélek, lehiggadt és megnyugodott szívvel lépünk embertársaink közé. Fájdalmas zokogásunk Istené, derült vidámságunk az emberé!

A szenteket átlagban jellemzi, hogy a vidámságnak egy mérsékelt kifejezése foglalja el őket. Nem ismerik a csapongó, pajzánkodó jókedv elragadását, de viszont arcukat nem is használhatná cégtáblájára egy ecetgyár sem. Világfájdalmas, savanyú arckifejezés nem jellemzi a szenteket.

Kantalicei Szt. Felix kapucinus laikus testvér volt. Római zárdájuknak ő gyűjtötte az alamizsnát negyven éven át. Az emberek Deo gratias testvérnek (Isten fizesse meg!) nevezték, mert így köszönte meg mindig az alamizsnát. Ha kérdezték kilétét, csak annyit mondott: „A kapucinusoknál lakom, én vagyok a szamaruk!“ Így nevezte magát, mert hátán hordta az alamizsnaszákot. Egy alkalommal egy jócskán megtelt zsákot cipelt. Vidáman játszó diákok zárták el útját. „Helyet, helyet a kapucinusok szamarának!“ kiáltotta feléjük. Azok szívesen kitértek útjából és szívesen köszöntötték. . . Nehéz és megalázó hivatását igen vidám lélekkel teljesítette! . . .

Hasonló lelkülete volt Szt. Felix nagy kortársának, Néri Szt. Fülöpnek. Nem egyszer vidám éneket dúdolván járt az utcán. A zenét és éneket nagyon szerette. Egyszer Róma utcáján találkozott a két szent! Az alamizsnagyűjtő Felix kérdezte Fülöpöt: nem szomjas-e? Az igenlő válaszra odanyujtotta neki az összekoldult borral teli kulacsot. Fülöp nem törődött

az utca népének gúnyolódásával, jót húzott a kulacsból. Utána ő tette próbára Felixet. Levette birétumát és a toprongyos frater kopasz fejére nyomta. Általános hahota követte, de Felix szintén kiállotta a próbát. Nyugodtan tovább indult. Csak annyit mondott: ha aztán valaki elveszi tőlem, te lásd. Mire Fülöp mosolyogva visszavette.

A bűnbánó könnyek csak átvonuló esőfelhők. Utána szebben ragyog a nap. Tisztább a levegő. Kellemesebben fejlődnek a szép virágok és hasznos termények. . . Megvan az ideje a sírásnak, de megvan a szelíd, csendes örömek is.

Assisi Szt. Ferencről mindnyájan tudjuk, milyen vidám lelkületű volt annak dacára, hogy a sok sírástól szeme is tönkre ment. Siratta fiatalokú botlásait, de siratta mások közönyét, miként mondta: nem szeretik a Szeretetet! Túlradó örömeinek hangos énekekben adott kifejezést. Vagy kis száraz fadarabot felkapott, egymáshoz reszelte és közben vidáman énekelte!

Nagy fia, Szolánói Szt. Ferenc hegedűjét még a misszióba is elvitte és felhasználta a térítésre. És nem bűnbánó énekeket játszott mindig.

Ligouri Szt. Alfonz nem egyszer vidám, pattogó olasz dalokat játszott kis noviciusai szórakoztatására. . .

A sírásnak ép úgy szerepe van a lélek alakításában, mint a lehiggadt jókedvnek. . . Aki boldogságot és vigaszt ígér a síróknak, az azt is mondotta: „szolgáljatok az Úrnak vigasságban.“

A folyton lógó orr és mord tekintet inkább taszít, mint vonz. A szent pedig, mint tökéletes egyéniség, nem lehet riasztó még mondásában sem. De zabolátlan jókedvvel sem ragadtatja el magát. Középuton halad, mint kiegyensúlyozott lélek. Ez kellemes és vonzó az emberi lélekre! . . . És öröme telik benne égi Atyánknak! . . .

P. Roznik Rajnér O. F. M.

Istenfiúi életünk

címen Gállfy László S, I, igen értékes művel ajándékozta meg a híveket. Az istenfiúi élet eredetét fejlődését és beteljesedését rajzolja meg rövid és érthető fejezetekben, mély bölcseséggel és nagy tudással, aki ezt a könyvet *átanulmányozza*, igen sok értékes gondolatot kap és elmélyül istenfiúi élete. Vegyük meg és olvassuk.

Hazug ima.

—Atyám, mondja, miért nem hallgatja meg Isten az én imámat? — kérdezte egy terciária gyóntatójától.

—Mert valószínűleg hazug az imád — felelte a ferences atya.

— Hogy-hogy?

— Nem mondod őszintén: legyen meg a Te akaratod miképpen mennyben, azonképen itt a földön is. . .

A terciária gondolkozott s belátta, hogy a Páternek igaza van.

Hányszor panaszkodunk mi is, hogy imánk nem nyer meghallgatást. Talán a mi imánk is hazug? . . . Bocsásd meg a mi vétkeinket, mondjuk, de nem tudunk megbocsátani. . . Ne vigy minket a kísértésbe, — folytatjuk — de eszünkbe sincs elkerülni a veszélyes alkalmakat. . . Szenteltesék meg a Te neved — hangoztatjuk — de egész nap átkozódunk. . .

A szegénység erénye.

Felolvasta *Gergity Mária*, *Johanna* nővér, a bajai rendiközség máriakönnyei „Zarándok“-gyűlésén.

Gondolkodtam sokat, mit tudnék én a legkisebb adni az én Testvéreimnek, Nővéreimnek. Beszéljek a szeretetről, a halálról, az alázatosságról, az engedelmességről, a béketűrésről? Mindenről jó volna szólni, mert hisz ezek a legszebb erények, s a lelkiéletben nagy szükség van mindezekre. Hát miről szóljak? Végül nem tudtam ettől az egy gondolatától szabadulni, hogy a szt. szegénységről! Kívánok pedig erről szólani azért, mert a szegénység a mi Atyánknak, Szent Ferencnek legkedvesebb és legféltebb erénye, s így bizonyára a ferences terciárius sem lehet e nélkül igazán tökéletes. De jó lesz a szegénységről elmélkedni azért is, mert a III. rendi szabályzat, ha nem is kifejezetten, de burkoltan sürgeti a Szegénység Úrnőnek való szolgálatot. Hogy ne említsünk mást, ott van a szabályzatunk II. fejezetének első paragrafusa, amely így szól: „A III. rend tagjai életmódjukban a költséges fényűzést kerülve, tartsák meg a szerénységnek azt a szabályát, amely Krisztus követőihez illik.“ Tehát a szegénység szelleme kell, hogy áthassa a terciárius testvért élete minden formájában, jöllehet csak ezzel a szóval van is parancsolva: *szerénység*. Hogy ez a szent parancs világosabb és vonzóbb legyen előttünk, nem lesz fölösleges erről néhány szót szólni.

Hogyan lehetünk gazdagok a szegénységben és szegények a gazdagságban?! „Boldogok a lelki szegények, mert övék a mennyeknek országa!“ mondja az Úr Jézus Szent Máté evangéliumában. Édes jó Testvéreim! Ha az embert egy kicsit is áthatja a szegény Krisztus szelleme, bizony nagyon is tapasztalhatja, hogy nem a lélek, hanem a föld és kincsei kellemenek a mai embereknek. A pogányok fölfogása szerint a földi élet boldogsága volt minden cél, amiért élni érdemes volt. Sajnos a mai „pogány“ keresztény emberek számára is a vagyon és a pénz az Isten; odaadnak érte mindent, barátságot, erényt, szeretetet, sőt becsületet és hazát, még a léleküdvösséget is. A végromlásba döntő ezen pogány szellem ellen emelte föl szavát Jézus és hirdette, hogy boldogok a szegények. De mert az Isten az ura és adományozója mindennek itt a földön, s így a vagyonnak is, a gazdagságnak is, a szegénység boldogságának hirdetésével még nem azt akarta Jézus, hogy a keresztény ember koldúsgúnyát öltön és nyomorogva tengesse életét. Emberek között élünk, szükséges tehát, hogy emberhez méltó életet éljünk.

Azért mondja az isteni Mester, „*hogy lelki szegény*“ legyen az ember. Lélek szerint ne legyen a vagyon rabja, hanem maradjon tőle független, szabad. Azt kívánja, hogy ne tapadjon lelkem a vagyonhoz. Kívánja, hogy ne adjam oda lelkemet az anyagiakért, és ne érezzem magam szerencsétlennek azért, mert másnak többje van mint nekem. Azt akarja az Úr Jézus, hogy ne nézzem le azt, akinek kevesebbje van mint nekem, és ne legyen az egyedüli törekvésem, hogy vagyonomat minden áron gyarapítsam. Lehetnek javaim, csak ne ragaszkodjam azokhoz úgy, hogy elfelejtsem a felebaráti szeretetet. Egyszerűen boldogok azok, akik a fősévétség, a kapzsiság és a mértéktelen anyagiasság fölött győzedelmeskedni tudnak. Ez az Úr Jézus isteni tanítása, és ez az én szeráfi Atyámnak Krisztus Szívéből táplálkozó szelleme. S mert a gazdagság és a túlságosan kényelmes jölét a tapasztalat szerint könnyen elfelejteti velünk az Isten és a lélekből kiöli a mennysország utáni vágyat, azért mondja Jézus: „*Jaj a gazdagoknak!*“ Azért beszél a tú fokáról, amelyen a tevének könnyebb átjutnia, és vette körül magát szegényekkel: pásztorokkal, ácsokkal, halászokkal.

Így aztán igazán „boldogok a lelki szegények, mert övéké a mennyek országa!”

S nézzük most Szent Ferenc Atyánkat. Ki volt ő? Gazdag szülők gyermeke. Mit tett? Előbb mint korának legtöbb gazdag ifja, lóra kap és dicsőséget, gazdagságot akar keresni. Nem veti meg a szegénységet, de nem is kívánja. Jőszívú már ekkor is, szinte a végtelenségig, és egy szegényt sem enged el üres kézzel, de a fény és pompa fátylat vont szemére. Míg azután nemsokára az Ég felé irányító kegyelem erősebbé válik benne minden földi váagnál és szerelmes követője lesz a Szegénység Úrnőnek, Krisztus mindaddig árva jegyesének. Átlátja Szent Pál figyelmeztetését: „Minden gonoszságnak gyökere a pénzvágy; akik gazdagok akarnak lenni, kísértetbe esnek s az ördög törébe és sok haszontalan és ártalmas kívánságokba, amelyek az embert halálos veszedelembé meritik.” Majd egészen Krisztus nyomába lépve lemondott mindenről, ott hagyta a gazdagságot, levetette a bitorruhát, atyja lábához tette és nagy boldogan azt mondta a körülállóknak: „A földön többé nincs atyám, csak az égben!” Érdemesnek látta kicserélni a gazdagságot a szegénységgel, a bitorruhát a szőrcsuhával. A szegénységet választotta Úrnőjének, a szegénység bajnoka lett, „Umbria szegénye, inség vőlegénye!”

Ő, aki minden irigységet száműzött lelkéből, egyet nem tudott onnan kiűzni, ez a szegénység szent irigysége volt. Ha magánál szegényebbet látott, rögtön irigység fogta el, mert attól félt, hogy talán az illető a szegénység szeretetében felülmúlja őt. A szegénységben szinte nem ismert határt. És hogy miért szerette annyira, arról saját maga így beszél Szent Bonaventúra szerint: „Tudjátok meg, hogy a szegénység vezet leginkább az üdvösségre, lévén ez az alázatosság oltalmazója, a tökéletesség alapja, amelynek gyümölcsei számtalanok, ámbár el vannak rejtve. A szegénység az a kincs, amely rejtve van az evangéliumi földben; hogy azt megszerezhessük, mindenünket el kell adnunk és azt, amit el nem adhatunk, hitványságnak kell tekintenünk.”

Isten nem kívánja azt, hogy mindenki szerzetes, vagy szerzetesnő legyen és így kövesse a szegény Ferencet. De azért alapította Szent Atyánk az ő III. Rendjét, hogy a világban is lehessen szerzetesi életet élni és krisztusi tökéletességre szert tenni.

És most kérdezek valamit, Testvérek! Mi, akik felvettük a III. Rend ruháját és így igazából szerzetesek vagyunk, vajjon megértjük-e az Isten Szegénykékjét a nekünk adott szabályokban? Attanulmányoztuk-e már valamikor szabálykönyvünknek erről az erényről szóló magyarázatát? Hogy kell gyakorolnunk nekünk a szegénységet? Hogyan? Úgy, Testvéreim, hogy Szent Atyánkkal mindenben a jó Jézus akaratát látva, mindenkor megnyugszunk. Úgy amint a lelki szegénységről szóló krisztusi tanításnál mondtuk, hogy ha szegénység jutott osztályrészemül, nem zúgolodom, és nem kérdzem, miért van a másíknak több. Nem panaszkodom, nem szégyenlem szegénységemet, sőt megköszönöm e szavakkal: Jézuskám, ezt is Tőled kaptam, boldog vagyok! Ha szenvedés, megpróbáltatás ér, ezt is panasz nélkül viselem, mert ezt is Te küldted reám. Hálával tartozom ezért is Neked. S ha olyan szegény vagyok, hogy nincs másom mint csak az, ami rajtam van, vagy csak egy kis kunyhóm, én akkor is boldog vagyok, mert az Úr Jézusban mindent megtaláltam. Vidáman, mosolyogva kiáltok fel Szent Ferenc Atyánkkal: „Deus meus et omnia! Én Istenem és Mindenem! Te vagy az én kincsem, vagyonom, gazdagságom, boldogságom most és mindörökké!” Ha így gyakoroljuk a szegénységet, akkor valóban gazdagok leszünk és boldogok a szegénységben! Szeressük a szegényeket és a szegénységet. Az Isten szeretete gazdaggá és szegényné is tesz bennünket lélekben. Hogyan? A Szentírás szerint amit szeretünk, ahhoz hasonlítunk. Azt mondja Szent Pál: „Kicsoda szenved,

hogy én ne szenvednék!“ Mintha csak ezt mondaná: „Kicsoda szegény, akivel együtt én ne volnék az!“ Ha gazdagság jutott osztályrészemül, nem leszek rá büszke, mert nem az enyém. Tőle kaptam, csak rám van bízva, hogy az én kezem által munkálkodjék az Isten. Hálával tartozom mindenért, és ha többet kaptam, többet kell adnom annak, akinek nem jutott.

Így lesz, Testvérek, a szegénység a mi erényünk is! Így leszünk igazi és jó ferencesek, a szegény Jézusnak is testvérei és munkatársai! Így lesz a lelki szegénységért ígért mennyország a miénk itt és az örökkévalóságban is!

Ahogy a kis Jani a felnőtteket látja.

„A papa meglepetésszerű. Nem tudni miért, némely napon oroszlánt játszik, négykézláb kúszik a földön vagy a vonatot utánozza: a sustorog mint a mozdony és nagyokat füttyent. Vannak napok, amikor csokoládét varázsol elő a zsebéből... De vannak olyan napok is, amikor haragosan néz rám és kiabál: Jani, hallgass!... Jani, fogd be a szád!... Borzasztó kölyök! nem bírom idegekkel!“

Persze a kis Jani nem ismeri a politikai nehézségeket és a különféle ügyesbajos dolgokat, amik a Papa rosszkedvét kiváltják.

„Az öreg Ferenc bácsi kiállhatatlan ember!... Mindig azzal nyaggat: Két alma meg két alma hány alma?... És mennyi marad, ha elveszünk belőle egyet?.. Minek kérdez mindig almákról?.. Inkább adna egyet!“

„A legborzasztóbb Pál bácsi, a Papa unokatestvére. Mindig rémes történeteket mesél. Ha lefektetnek, úgy félek, hogy ágyamhoz jönnek a sötétben a kísértetek, boszorkányok meg a rablók...“

„A néni is utálatos. Az a szokása, hogy a hajamba fúj és mikor látja, hogy bosszankodom, nagyokat nevet.“

*

Igy látja Jani a felnőtteket!

Miért?

Mert a legtöbb felnőtt játékszernek veszi a gyermeket és úgy bánik vele, ahogy szeszélyének, kedvtelésének, mulatságának megfelelően.

Pedig a gyermeknek, bármily kicsiny legyen is, joga van ahhoz, hogy tiszteljék benne az Istentől származó lelket és oly bánásmódban részesítsék, amilyen a gyengébbet az erősebbel szemben megilleti.

Ha belátnánk a gyermeki szívbe, bizony sokszor megijednénk, mennyi haragot, bosszúságot, keserűséget ültetünk bele oktan, magunk mulatságát kereső, szeszélyes és ideges viselkedésünkkel. Annál is inkább, mert a gyermekkorban szerzett benyomások nem pusztulnak el, hanem hátrányos, sőt rossz tulajdonságokká fejlődve beárnyékozzák a jellemet és sírásói lehetnek egy megelégedett, boldog jövőnek.

Kardos Vilma hosszú évekig tartó várakozás után megkapta tanítónői kinevezését egy dunántúli iskolához. Úgy határozott, nem várja be a tanév kezdetét, elutazik már most a számára eddig ismeretlen falucskába és berendezkedik az új életre. Összecsomagolta holmiját. Elbúcsúzott rokonaitól, ismerőseitől. Utoljára a harmadikrendet és Páter Kelelent, a lelkiatyját hagyta.

— No végre maga is révbe érkezett, gyermekem — mondta a Páter jószágon. — Nem kell többé aggódnia a jövőért. Képzelem, milyen boldog. . .

— Oh igen, boldog vagyok, de nem tagadom, fáj az elszakadás. Különösen szüleim sírjától és a harmadikrendtől. . . Főtisztelendő Atya tudja, hogy mióta édesanyám is meghalt, a harmadikrend volt az igazi otthonom! . . A rokonaim nem sokat törődtek velem. . . Ami jó szót, szeretetet, együttérzést, gyöngédséget kaptam, azt rendi testvéreimnek köszönhetem.

— No ami ezt illeti — mosolygott a Páter, — a maga hegyenvölgyöntúli falucskájában is lehet harmadikrendi.

— Tudtommal nincs.

— De lehet, lehet. . .

— Hogyan?

— Meg kell alakítani. Ha már egy kissé megmelegedett, nézen körül, hátha talál olyanokra, akik már hallottak egyetmást Szent Ferencről. Esetleg akad egy-két terciárius is. Aztán beszéljen a plébános úrral. Bizonyára szívesen elvállalja a vezetést. Kis magból lesz a terebélyes nagy fa.

A kis tanítónő ujjongva fogadta Páter Kelelen szavait. Terjeszteni a ferences eszmét, másokat is megajándékozni azzal a nap-sugaras, derűs életfelfogással, ami Szent Ferenc gyermekeiből árad, micsoda gyönyörű, micsoda szent feladat!

Lelkes hangulatban indult útnak. Amikor a szekér végigdöcögött vele a falu főutcáján, úgy érezte magát mint egy misszionárius, aki lelkének egész gazdagságát viszi messzi idegenbe. . . Minden nagyszerűen indult. Csodálatos véletlen volt, vagy kész csoda — Vilma az utóbbit hitte — háziasszonyáról kiderült, hogy régi terciárius, és azt is megtudta, hogy terciárius a doktor édesanyja, meg az egyik boltos leánya is.

Vilma szokott őszinteségével már az első napon beavatta háziasszonyát a nagy tervbe.

— Megalakítjuk a rendiközséget. Meglátja, Szabó néni, hamarosan olyan ferences élet lesz itt.

Az öregasszony kételkedve csóválta a fejét.

— Nem hiszem én azt, édes lelkem.

— Már miért nem?

— Mert a plébános úrnak nincs hajlandósága hozzá. Azt mondja, nem sokat ér a harmadikrend.

Vilma mosolygó arca elfelhősödött. Nem szólt semmit, csak a

szíve lett nehezebb. Talán rosszul értette Szabó néni a plébános urat, — igyekezett magát vigasztalni. Alig várta, hogy megismerkedhessen a főtisztelendő úrral, akit különben mindenki igen dicsért.

Néhány nap múlva bekopogtatott a plébánián. Igen szívélyesen fogadták, de bizony az elutasító választ meghallotta a saját fülével is. A plébános úr kertelés nélkül kijelentette: káplán korában vezetett harmadikrendet és annyi vesződése, kellemetlensége volt a terciáriusokkal, hogy semmi kedve újra egy ilyen nyűgöt venni a nyakába.

Vilma könnyes szemmel ment haza. Nem is annyira a szép terv meghiúsulása bántotta, mint az az érzés: Assisi bájos Szentjét félreismerik, rendjét lebecsülik, elvetik . . . Tenni kell valamit — gondolta. De mit? . . . Sokáig töprengett. Végül is arra a meggyőződésre jutott, legjobb lesz megírni mindent Páter Kelemennek. Ő fogja tudni legjobban, hogyan és mikép állítsa helyre a terciárius becsületet.

A levél megíródott. Elment. Válaszul pedig egy szép napon maga Páter Kelemen jött.

— Fölfedeztem, — mondta mosolyogva Vilmának — hogy a mi jó terciáriusfaló plébánosunk iskolatársam volt a gimnáziumban. Ez a régi barátság nagyon megkönnyíti a helyzetet. Személyesen beszélek vele. A házfőnök atya, akinek elmondtam ezt a esetet, ezt a megoldást találta a leghelyesebbnek. Erkezésemet előre bejelentettem. Választ is kaptam. Pista barátom örömmel vár. Hát csak bizalom, kedves gyermekem. Az eredményt majd tudatom magával. Szóval sajnos nem lesz időm, mert a következő vonattal vissza kell mennem. Ma este még egy előadást kell tartanom az Iparoskörben.

Németh István plébános csakugyan örömmel fogadta az egykori iskolatársat. Pompás villásreggelit készítettett számára, aztán karon fogta, kivezette a kert végében lévő rózsalugásba, leültette egy kényelmes nádszékbe, maga is letelepedett s végül így szólt:

— No és most ki vele, mi az a becsületbeli dolog, ami idehozott?

Páter Kelemen beszámolt. A plébános elkomolyodva hallgatta.

— Nem vitatom, hogy rossz tapasztalataid voltak abban a bizonyos rendiköztségben — fejezte be szavait Páter Kelemen —. Azt sem, hogy nem sok hasznod volt, vagy mondjuk nem sok örömöd telt a terciáriusokban, de gondolkodtál-e komolyan afölött, mi volt ennek az oka?

— Őszintén szólva nem — vallotta be Németh István.

— Hát nézd, Pista, két eshetőség forog fenn: a terciáriusok azért nem szereznek örömet, mert nem tudnak vagy nem akarnak. Vegyük sorra mindkét lehetőséget. Nem tudnak. Miért? Talán csupa öreg emberből állott az a rendiköztség és hiányzott neked a könnyen lelkesedő és minden iránt fogékony fiatalság. Talán cselekedetet vártál, kifelé tevékenykedést, amit ezek a jó öregek nem tudtak nyújtani, mert hát magas korban az ilyesmi ritkaság. Ezen könnyű lett volna segíteni. *Fiatalságot kellett volna hoznod a harmadikrendbe!* . . . Hidd el, az Egyház nem ok nélkül állapította meg a felvételi alsó korhatárt tizenégy évben. De nézzük a má-

sik esetet: nem akarnak! . . . Ha ez volt a helyzet, akkor mondhatom, különöseket voltak ezek a te terciáriusaid . . . Nem is voltak igazi terciáriusok, csak a nevet viselték . . . Mert ugyebár nem a ruha teszi a szerzetest, hanem a szellem . . . De kérдем, ki itt a felelős? Ki az oka annak, hogy a testvérekből éppen az alap: a ferences szellem hiányzik? . . . Az igazgatónak módjában áll ezt kifejleszteni, csak fel kell használnia a havi gyűlések prédikációit, az újoncoktatást stb . . . Megengedem, vannak a rendiközségekben olyan tagok is, akik csak bajt és bosszúságot okoznak. De hát miért hagyjuk az ilyeneket teljes nyugalommal továbbgarázdálkodni? A rendi szabály világosan előírja, hogy az engedetlen, a háromszori komoly figyelmeztetés után sem javuló tagot ki kell zárni. Am menjünk tovább. Állítottad-e valaha is terciáriusaidat komoly, határozott feladatok elé? . . . Jelöltél-e ki számukra munkateret? . . . Ha az ember úgy végigjárja a rendiközségeket, néha meglepő tapasztalatokra tesz szert. Sokhelyütt valóságos torzképét találja a szentferencrendi elgondolásnak. A rendi élet halódik vagy meg is halt . . . Miért? Mert az irányításból, a vezetésből teljeseren hiányzik a lelkesedés, az igyekezet. Szent igaz, hogy az ilyen irányítás alatt álló rendiközségben nincs is sok öröme az igazgatónak . . .

Páter kelemen egy kis szünetet tartott. Elgondolkozva nézett maga elé, mintha emlékezetében keresgélne.

— Magam is voltam így az egyik harmadikrenddel — folytatta aztán. — Ma is mosolyognom kell, ha visszagondolok, mennyire tele voltam panasszal, mennyire szidtam az én terciáriusaimat a tartományfőnöknek. És tudod, mit felelt rá? . . . Egy kis történetet mesélt el. Rendbelépése előtt világi pap volt. Plébános egy nagy községben. Egyszer bejött hozzá egy híve és megkérdezte, ugyan mit vetett az ő földjével szomszédos plébániaföldön: iszonyú gyorsasággal növekszik. Fölébredt benne a kíváncsiság és még aznap kiment a határba. Megnézte az említett földszávot és bizony azt látta, hogy sűrű gaz borítja . . . Béresei elfelejtették bevetni gabonával . . . Látod, fiam, — mondta — így van ez a harmadikrenddel is . . . Nem szidni kell, hanem dolgozni . . . Ha nem vetjük el benne a jó magot, ha nem gondozzuk, ha nem ápoljuk, ha nem alapozzuk meg jól a testvérekben a szabályokat, ha nem ügyelünk arra, hogy ezeket be is tartsák, vagy félünk, hogy szigorúságunk folytán néhány tagot veszítünk, akkor bizony nem várhatunk eredményt . . .

Németh István zavartan mosolygott.

— Igaza volt a tartományfőnöknek — mondta Páter Kelemen szemébe nézve. — Belátom, magam voltam az oka, hogy nem sok hasznát vettem a harmadikrendnek . . . De ígérem, ha most itt a plébániámon megalakítom, ki fogom köszörülni a csorbát.

Páter Kelemen melegen megszorította barátja kezét.

— Köszönöm, Pista! . . . Ha esetleg szükséged lesz rám, bármikor szívesen rendelkezésedre állok . . . Ha kezdetben talán csak öreg nénikék jelentkeznének fölvetelre és a rendiközség nem tudna beszámolni nagy tettekről, ne gondold, hogy nincs semmi haszon a

harmadikrendből. Néhány éve a kölni terciárius kongresszuson megismerkedtem egy rendi igazgatóval. Mellesleg megjegyezve, világi pap volt. Elbeszélgettünk. Én nagy hévvel magyarázgattam neki, mi mindent érhetünk el a harmadikrenddel. Micsoda hatalmas munkát fejthetünk ki a terciáriusok segítségével. Mennyi áldást vihetünk általuk egy-egy község vagy város életébe. Láttam, hogy csak félfüllel hallgat.

— Nem ért egyet velem? — kérdeztem kissé sértődötten.

— Oh hogyné. Teljesen igaza van — felelte. — De tudja, nekem a harmadikrend sokkal többet jelent: ez az én imádkozó hadseregem. Ha terciáriusaim mást nem tennének, mint hogy szorgalmasan imádkoznak, meg vagyok győződve, így is épp elég áldást hoznak plébániámra.

És a te áldozataid ?

A régi lovagvilágban történt.

Egy fiatal szerzetes a Bódeni tavon áthajózáván, a vitorlás fedélzetén egy egész sereg lovagot látott teljes fegyverzetben. Oda ment az egyikhez és megkérdezte :

— Hová mentek, lovag úr ?

— Lovagi tornára, — hangzott a felelet.

— Mit csináltok ott ?

— Lándzsával egymásnak megyünk és viaskodunk. Ha pedig a lándzsák összetörnek, kardot rántunk és ezzel folytatjuk a küzdelmet.

— És ha valaki megsebesül ?

— Úgy kell tennie, mintha mi sem történt volna. Ha dől is szájunkból, orrunkból a vér, forog velünk a világ, ki kell tartanunk a győzelemig . . .

— És mit kaptok a győzelemért ?

— Gyűrűt egy szép asszonytól, azonkívül egy kedves tekintetet és engedélyt, hogy megcsókolhassuk az ujjá hegyét.

— Ezért a jutalomért elviselitek a szenvedést, sebesülést, sőt véretek is ontjátok ? — csóválta fejét a szerzetes.

— Igen. Mi lovagok így teszünk.

A szerzetes elgondolkozott. Mi mindenért képesek az emberek szenvedni, áldozatot hozni. Ha azonban arról van szó, hogy Isten kedvéért, parancsainak teljesítése miatt kell valami nehézséget elviselniök, egyszeribe vége áldozatkészségüknek. Pedig Isten jutalmul nem valami csekélységet, hanem egy boldog örökkévalóságot ígér . . .

Minden intézmény csak annyira fejlődik, annyi áldást jelent, amennyi benne, tagjaiban az áldozatosság szelleme.

A buda-krisztinavárosi szegényház és Szent Lázár templom.

Közlő: P. Kaizer Nándor O. F. M.

Amikor még 50 évvel ezelőtt a krisztinatéri iskolában a hittant tanítottam, volt alkalmam hetekint négyszer jól megnézni a krisztinavárosi szegényházat és annak különös építési módját. A kapujától jobbra és balra is épületszárnyak voltak; a kapun belül egy reám nézve igen vonzó udvar terült el; a felső részén újból bal és jobb szárnyú épületek táruultak szemeim elé. Csodáltoztam az épületek elrendezésén; de még inkább a köztük lévő térségen. Mindig csak azt hajtogattam magamban, hogy itt valaha templom lehetett, hogy minden oly arányosan ki van számítva.

Azóta 50 esztendő telt el, és mivel csak ritkán jutottam el az Attila-utcaá, ábrándozásom lassan kiment a fejből. E napokban véletlenül olvastam az újságban, hogy a krisztinavárosi szeretetháznál egy régi templomnak romjaira bukkantak, amely valószínűleg Szent Lázár temploma volt. Nagyon megörültem a hírnek, részint mivel régi sejtelmem igazgá vált, részint pedig, hogy most már nem kell tovább kutatnom, hol fekketett Szent Lázár temploma. Régi kéziratainkban ugyanis azt olvastam, hogy a városmajorban feküdt. Azt hittem tehát, hogy a mai városmajort kell érteni; de egy másik okmány, amely azt mondja, hogy a régi városmajor a várfalak alatt keletre terült el és a mai Pasarétig nyúlt, zavarba hozott.

Igaz, a kórháznak fekvését még nem találták meg, talán nem is fogják megtalálni, mivel az alapjába helyezett köveket már régen kivették és más épületekre fordították. Véleményem szerint az Attila-utca frontján állt úgy építve, mint a mai szeretetház; a kaputól fölfelé valószínűleg lépcsők vezettek a templom főkapujáig, amely az Attila-utca felé néz, míg a szentély a mai Logodi-utcaig nyúlik. A kórház mindkét szárnyépülete mellett terült el Logod község, amelyet egy 1590-ből való budai látépen még elég jól ki lehet venni.

Ha már eddig jutottunk az a kérdés támad, kiké volt ez a templom és a kórház? Bátran állíthatom, hogy a Szent Lázárról nevezett keresztes lovagrendé.

Vannak, akik e rendnek alapítását a negyedik századba vezetik vissza, mint nagy Szent Vazul püspök alkotását. Ez ugyanis 370 körül Cezárea külvárosában pompás kórházat építtetett, amely Naziánzi Szt. Gergely szerint kis városhoz hasonlított. Mások szerint a Szent János lovagrendből vált ki. Bármiképen legyen a dolog, annyi bizonyos, hogy a Szentföldön vette kezdetét. Innen a 12-ik században távozniok kellett és Európába jöttek, hogy az egyes államokban elhelyezkedjenek. Az államfők szívesen fogadták és különféle javakkal ellátták őket. A főmesteri széket Boignibe, Franciaország városába helyezték; és innen kormányozta a főmester az elszéledt tagokat. Későbbben a fegyelem meglazult köztük, de IV. Pius pápa ismét helyreállította és különféle kedvezményekben részesítette a rendet. V. Pius pápa ezeket a kedvezményeket részint visszavonta, részint pedig megmásította. Eddig a rend maga választotta a főmestert és rendszeren Franciaországban székelt, hogy azonban meglazult a rendi fegyelem, IV. Pius pápa a milánói Joannoto Castiliont nevezte ki főmesternek. Ezért a francia tagok nehezteltek és 1607-ben elváltak a többi Lázárrendiektől és egyesültek a Kármelhegyi Notre Dame-lovagrenddel. Joannoto Castilion halála után 1578-ban XIII. Gergely pápa a nagymesterséget Emmanuel Philibertre ruházta. Ez Niceában rendi káptalant tartott és a pápa jóváhagyásával új szabályokat írt elő. Nemsokára ezek a

lovagok is egyesültek a Szent Mór lovagrenddel. Így szűnt meg a Szt. Lázár lovagrendje.

Magyarországon is találjuk e rend tagjait. Már egy 1181. évi okmány tesz említést róluk. Esztergomban székelte a nagymester; tehát itt volt az úgynevezett konventjük. A konventen kívül voltak különféle városokban kórházaik; de ezeket az okmányok nem említik, mivel a konventhez tartoztak. 1233-ban az esztergomi nagymester részt vesz azon az ülésen, amelyen II. Endre király kötelezte magát, hogy az Egyház szabadalmait megtartja és hogy a zsidók hivatalt többé nem viselhetnek. (Balics Egyh. Tört.)

A zalaszentgróti ferences templom romjai.

Szent Lázár-lovag.

A budai kórház. IV. Béla király 1256-ban meg akarta jutalmazni Siegfrid gróf (comes) érdemeit, azért annak a többi közt Órsön (Budaörs) egy darab földet és egy — a Szent Lázár-lovagoktól megvett — szőlőt adományozott. Vajjon hogyan juthattak a lovagok ezen szőlőhöz? Véleményem az, hogy ők kórházukban ápoltak egy budaörsi férfit, aki hálából szőlőt adományozott nekik. Ez a kórház csak a budai kórház lehetett.

A magyarországi Szt. Lázár-lovagokról utoljára 1272-ben tesz említést egy határjárási okmány. (Wenzel XII. 63—65.)

A kórházi lovagok a betegápoláson kívül háború esetén a király mellett harcoltak is. Ruhájuk fehér volt, amelyet zöld kereszt díszített.

Szent Ferenc fiai Zalaszentgróton

Közli: P. Kaizer Nándor O. F. M.

Zalaszentgrótról és annak multjáról nagyon keveset tudunk, mivel a reá vonatkozó okmányok a török uralom alatt elvesztek, vagy elhamvadtak. Vára 1083 körül épült Gellért püspök emlékére, akit ebben az évben szentté avattak. 1332—1337-ig András volt a plébánosa, 1421-ben pedig Dénes. A XV. század óta 1654-ig a Hagymási család tulajdona volt. Ugyanekkor a birtok Batthyány Adámnak kezébe jutott. A jelenlegi kastélyt Batthyány Ferenc építette 1787-ben. 1526 után a törökök el akarták foglalni, de vereséget szenvedtek. 1624-ben nagy földrengés pusztította. Ez a város azonban nem volt a ferences atyáknak lakóhelye, hanem mellette van egy hasonló nevű falu, az úgynevezett *Polgárváros*, másként *Kisváros*, vagy egyszerűen *Külváros*. Itt laktak ők. Nincs semmiféle adatunk arra nézve, hogy mikor és ki telepítette őket ide.

Annyi azonban bizonyos, hogy a Szentszék megadta a ferenceseknek az engedélyt, hogy Magyarországon és Társországaiban a törökök által elpusztított zárdák helyében zárdákat építhessenek, ha akadnak jötevők. Így 1437-ben építhettek 7 zárdát, 1440-ben tizet és 1461-ben tizenkettőt, összesen tehát huszonkilencet. Ebből következtethetjük, hogy az itteni zárdá 1437 és 1461 közti években épült. Hogy ki építette, arra is rájövünk. Ugyancsak ezen időközben mindkét Szentgrótnak tulajdonosa a Hagymási család volt. Tehát csak is ez építhette a zárdát és telepíthette le a franciskánusokat. Itt tartózkodásukról csak 1506-ból van írásbeli adatunk. A 14. században azonban már plébániája volt. Így olvassuk, hogy 1332—1337-ig Péter volt a plébános. Ez a buzgó család a hitújítás idejében behódolt Kálvin vallásának, a barátokat elűzte, a templom és a zárdá ingó vagyonát pedig tulajdonába vette. Ma a mellékelt csúcsíves torony hirdeti még a volt ferences templom és zárdá helyét; azt a helyet, ahonnan annyi áldás szállt a népre és szántóföldjeire.

1537-ben még itt találjuk Szent Ferenc fiait; de azután elnémul a krónika. Ime ezeket az adatokat találtam irattárunkban az itt levő szerzetes testvérekről.

1531. Szerdahelyi Bálint házfőnök.

1533. Nyáradai András házfőnök és a slavoniai őrségnek vizitátora, Pákosai Benedek gyóntató, Szentiványi Bernárd gyóntató, Sári Gergely laikus testvér olomozó, Pápai Benedek laikus testvér; időközben meghalt.

1535. Bányai Máttyás házfőnök.

1537. Zádori László házfőnök.

Terciárius lelkiismeretvizsgálat.

A terciárius szabályok megtartása nem bűn terhe alatt kötelező s ezért a szentgyónást megelőző lelkiismeretvizsgálatnál nem szükséges esetleges mulasztásainkat számbavennünk. Ha azonban jó terciáriusok akarunk lenni és maradni, elengedhetetlen, hogy néhanapján külön terciárius lelkiismeretvizsgálatot tartsunk, őszintén bevalljuk magunknak a szabályhoz való hűtlenségünket és megfogadjuk, hogy a jövőben jobb gyermekei leszünk Szent Ferencnek.

— Mire is kell ilyen lelkiismeretvizsgálatnál figyelemmel lennünk? . . . A következőkre:

— Hordtam-e állandóan, éjjel-nappal a skapulárét és a kordát?

— Ügyelek-e otthonomban és ruházkodásomnál az egyszerűségre? Nincs-e föllépésemben, modoromban nagyizolás, rideg számítás?

— Kerültem-e a botrányos táncmulatságokat, színdarabokat, filmeket? Nem keresem-e *túlságosan* a szórakozásokat: lelkiéletem kárára?

— Elmondtam-e minden étkezés előtt és után az asztali imát?

— Bőjtöltem-e október 3-án és december 7-én?

— Járultam-e havonta legalább egyszer a szentségekhez? És ha módomban van, áldozok-e *hетенként, naponta*?

— Elvégeztem-e naponta a rendi imámat?

— Elkészítettem-e már végrendeletemet? Érvényesen?

— Előmozdítottam-e tehetségem szerint a terciárius és ferences mozgalmakat? Áldozok-e szívesen tehetségem szerint egyházi és egyéb jó célokra?

— Adtam-e másoknak mindig jó példát?

— Miféle újságokat, könyveket olvastam?

— *Járatom-e és olvasom-e a rendi lapot (Ferences Közlönyt)?*

— Tettem-e valamit, apostolkodtam-e a szegényekért és betegekért, az egyházi és a missziós ügyekért?

— Megvizsgáltam-e esténként lelkiismeretemet?

— Szívesen áldozok-e időmből a templom és az oltár díszítésére.

— Hallgattam-e *naponta* — lehetőség szerint — *szentmisét*?

— Családomat terciárius szellemben nevelem-e?

— Résztvettem-e elhúnyt renditestvéreim temetésén?

— Felajánlottam-e szentáldozásomat és rózsafüzéremet az elhalt rendi testvéreikért?

— Jellemzi-e lelkületemet áldozatosság, evangéliumi egyszerűség és Istenre hagyatkozás?

— Igyekeztem-e életmódommal és meggyőzéssel másokat is megnyerni a harmadikrendnek?

— Belekapcsolódtam-e a *rendiköztség munkakörébe*? Szeretek-e apostolkodni a ferences ügyekért?

— Iparkodtam-e elnyerni a rendi búcsúkat?

— Szeretem-e és védem-e mindazt, ami az Úr Jézusra és Szűz Máriára vonatkozik?

— Irdokozom-e a ferences rózsafüzért?

— Elmélkedem-e naponta? Végzek-e naponta lelkiolvasmányt?

— Átolvasom-e évente egyszer-kétszer a szabályokat?

Szent Antal a haláloságnál.

Szeretem — és meg is szoktam — elmondani rendi testvéreimnek azokat az eseményeket, amelyekben Szent Antal közbenjárását látom . . . Most ugyan nehezemre esik a beszéd. Még túl élesen sajog a seb . . . Még nagyon fájdalmas az emlékezés. De úgy érzem.

mégis el kell mondanom, hogyan segítette meg a mi drága Csodatevőnk boldogult nővéremet a halál nehéz órájában . . .

*

Az én jó nővérem élete az utóbbi években nem volt egyéb lassú vértanúságnál: vándorlás egyik orvostól a másikig; ismétlődő műtétek; fájdalom, levertség, ingerültség, álmatlan éjszakák . . . Igen sokat szenvedett és vele az egész család: a lányai, testvérei, mert hiszen — míg ő csak sejtette — mi tudtuk, hogy betegsége gyógyíthatatlan, kikerülhetetlenül közeleg a vég . . .

És még hozzá milyen vég! . . . Több orvosi könyvet olvastam, több orrossal beszélgettem betegségére vonatkozóan s valamennyien azzal rémítettek, hogy borzalmas napok várnak szegény jó nővéremre. A rák utolsó időszaka emberfeletti szenvedésekkel jár, amelyekkel szemben sokszor a csillapítószeresek is hatástalanok . . .

Nehéz keresztünket még súlyosabbá tette az a körülmény, hogy az én szegény nővérem — mint általában az élénk képzelőtehetségű emberek — rettegett a haláltól.

— Nem tehetek róla, — panaszkodott nem egyszer — de ki mondhatatlanul félek a haláltól. Kiver a verejték, ha rá gondolok . . .

— Ugyan, ugyan, minek gyötröd magad ilyen gondolatokkal — igyekeztem megnyugtatni. — Tudod, mit mondtam nekem a lelkiatyám, mikor a halálfélelemmel hozakodtam elő? . . . „Semmi köze a halálhoz! . . . Iparkodjék Istennek tetszően élni: ez az ön kötelessége! A többit bízza a Gondvise észre! . . .

— Szép, de könnyebb mondani, mint megtenni! — sóhajtotta.

Úgy bele tudtam magam élni lelkiállapotába. Néha elfogott a nyugtalanság, és majd a szívem szakadt meg arra a gondolatra, mi lesz, ha elérkezik az a szörnyű „utolsó időszak”. . . Hogy fogja elviselni azokat az őrjítő kínokat, és mi lesz, ha szemtől szembe kell állnia a halállal. Ilyenkor besiettem kápolnámba, odaborultam Szent Antal szobrához és könnyörögvé kértem:

— Szent Antal, te a betegek nagy pártfogója, eszközöld ki a jó Istennél, hogy az én nagybeteg nővérem utolsó napjai szépek, békések legyenek . . . Mentsd meg a halálfélelemtől! Tedd kezedet arra a szegény sokat szenvedett szívre, hogy csendesen átszenderüljön az örökkévalóságba . . . Segítsd meg! Te tudod, hogy irgalmas lélek volt. Sok nélkülözőnek adott segílyt. Sok könnyet törölt le . . . Hűségesen kitartott az üldözöttek mellett a balsorsban. Kérd a jó Istent, kegyelmezzen neki, hiszen megígérte: az irgalmasszívűek irgalmat nyernek.

*

Szent Antal vigiliáján csekély lázt mért nővérem. Kezelőorvosa azt ajánlotta, maradjon egy napig ágyban.

— Szívesen, — mondta nővérem — legalább kipihenem magam.

Másnap, a Szent ünnepén meglátattá a gyóntatója.

Alig egy óra múlva lehúnyta szeogé Elaludt. És az álomból békés, szelíd mosollyal az ajkán átment az örökkévalóságba.

Mialatt szíve az utolsó dobantotta, ágyánál ott térdelt leánya, aki hűséges önfeláldozással őrködött fölötte hosszú betegségében, a gyóntatója és — én azt hiszem — ott volt Szent Antal is . . .

Amikor a következő reggel szentmise után kézhezvettem a gyászhiért közlő sürgönyt, a fájdalom és megdöbbenés kábulatából magamhozterve, első gondolatom az volt:

— Szent Antal meghallgatta könyörgésemet! . . . Eljött az ő megdicsőülésének ünnepén és elvitte a szegény sokat szenvedett lelkét . . . Megmentette a halál fullánkjától: a félelemtől, a rettegéstől . . .

Csudálatos módon beteljesítve a Hegyib széd igéjét:

. . . az irgalmasszívűek irgalmasságot nyernek!

Pálffy Erzsébet grófnő.

P. Gyéressy Agoston: Boldog Özséb.

Pálos-rendház kiadása. Budapest, XI. 80 oldal.

A „Szent Magyar Pálosok“ című nagyobb szabású munkának első befejezett darabja ez az életrajz, — mondja a szerző. Szeretettel üdvözöljük, hiszen olyan keveset tudunk magyar szentjeinkről! — Boldog Özséb talán 1200. év után született Esztergomban. Ifjúságát szigorú önfegyelmelésben és buzgóságban töltötte mint tiszta szívű és okos gyermek. Mint buzgó papot az esztergomi főkáptalan tagjai közé iktatta. A tudós kanonok remeteségbe vonult a pilisi renetegbe. És alapítója lett a magyar pálosrendnek. Az érdekesen megírt könyvet érdemes terjeszteni.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK:

SOKAN, NEM IS NÉZIK MEG, milyen befizető lapot használnak fel, és így a Ferences Közlöny csekkjén idegen célokra küldenek pénzt. Ez természetesen sok munkát és költséget is jelent. Kérünk mindenkit szeretettel, hogy a Ferences Közlönynek (51.581. sz.) csekkjét **csak a Ferences Közlönynek** járó befizetésekre használják. **A Szentföld** (6.063. sz.) és az **Isten Dalosai** (8.063. sz.) számára befizetési lapokon küldjék be az alamizsnát.

ÉRDEKLŐDÉSÉRE tisztelettel felhívjuk becses figyelmét a **Terciárius Vezérkönyvre**, mert abban a 90-től a 107. oldalig részletesen megvan, mik a rendi-köztség, a rendi igazgató, a rendi világi előjáró stb. jogai és kötelességei. Ha ezt mindenütt komolyan vennék, állandóan tanulmányoznák és az életben meg is valósítanák, akkor a föltett kérdések maguktól megoldódnának. Sajnos, sokan el sem olvassák! Pedig a Terciárius Vezérkönyv úgy éri el célját, ha nemcsak a tagok, hanem a rendiköztségek vezetői is folyton olvasgatják és magukat szerinte alakítják.

MIT CSINÁLJON A BAPTISTÁKKAL? Először is imádkozzék értük. Azután életével bizonyítsa kat. hitünk igazságát. Hívja fel a Főt. Plébános úr figyelmét működésükre. Végül kísérelje meg őket a helyes útra terelni meggyőzéssel, katolikus kiadású Szentírás (Szent István-társulat) ajánlásával vagy még inkább adományozásával, és általában kat. hitvédelmi könyvek, füzetek terjesztésével. Egyet azonban ne felejtsen el: Ezek nem meggyőződésből, hanem vakbuzgóságból beszélnek, és velük szemben a legtudósabb papnak is nagyon nehéz a helyzete, mert állandóan a Szentírásra hivatkozhatnak ugyan, de azt a saját fejük és elképzelésük szerint magyarázzák, vagyis inkább mindig azt **magyarázzák bele, ami nekik tetszik.** Ilyenekkel tehát bajos vitatkozni, mert rendszeren egyet hajtanak. Aki tehát nem bír velük, okosabban teszi, ha nem áll vitába az ilyen baptistával, hanem a fenti eszközökkel törekszik őket az Egyházba vezetni. Szent Domonkos, Szent Antal is inkább életük szentségével, mint beszéddel nyerték meg az eretnekeket. **Az irgalmasság testi és lelki cselekedetei imával kapcsolatban** előbb-utóbb eredményt érnek el.

A PÁDUAI SZENT ANTAL ÁRVAHÁZA előkészülő félben van. Most szerezzük be a szükséges felszereléseket. Egész kis gyermekeket nem veszünk fel! Amelyik rendiköztség bele akar ez igazán ferences műbe kapcsolódni, forduljon közvetlenül a **szentföldi ferencrendi zárda Budapest** (XII. Heinrich István-utca 3—5) főnökséghez. Igen szép és üdvös lenne, ha ezt az árvaházat legalább részben a terciáriusok magukénak vallanák!

SZENT FERENC HARMADIKRENDJE szerzetesi család, és mint ilyennek **rendi elöljárósága** van, nem pedig elnöksége. Szüntessük meg tehát mindenütt az „elnök“ és „elnöknő“ kifejezéseket, mert azok ellenkeznek a terciárius szellemmel. Nálunk világi elöljáró van, aki nem elnököl, hanem mint atya vagy anyja szeretettel vezeti, óvja, melengeti az ő kedves családját, hogy Szent Ferenc Atyánk áldott szellemében fejlődjék!

Rendünk világhírnévkönyve.

Albánia nagy költőjét, **Fischta** ferences atyát, volt provinciálist az olasz Királyi Akadémia ünnepélyes keretek között tagjává választotta. Federzoni, az Akadémia elnöke beszédében kifejezte, hogy az új tag a mai irodalom legelőkelőbb képviselője, a ferences világnak fénylő nagysága. Különlegesen nagy értékű az „Albán Hősköltemény“ c. műve. Ebben az albán nép szabadságharcait éneklí meg. Van ezen kívül külön gyűjtemény szatirikus, erkölcsi és tréfás költeményeiből és fordított vallásos dalokat. A híres ferences az albán képviselőház tagja és a kamara alelnöke.

New-Yorkban két ferences atya az önfeláldozó szeretet hősies példáját adta, amikor nem régen kigyulladt egy petróleumtank és közelében feküdt egy haldokló. P. Silvio és P. Bonaventúra vonakodás nélkül vállalkozott, hogy a kenet szentségét kiszolgáltassa, bár a két atyát figyelmeztették, hogy a tank minden pillanatban felrobbanhat.

A Papok Szombatja cím alatt A. M. Haegemann ferences atya 1926-ban nagyon üdvös mozgalmat indított el Belgiumban azzal a céllal, hogy a papi hivatást előmozdítsák és jó papokat kérjenek Istentől. A tagok minden hónapban egy szombaton, lehetőleg az első vagy harmadik szombaton, szentségimádást végeznek erre a célra, kántorbőjtök napjain pedig tetszésük szerint kis önmegtagadásokat gyakorolnak és imádkoznak jó papokért. Ma már Belgiumban, Hollandiában, Luxemburgban, Franciaországban, Olaszországban, Magyarországon, Jugoszláviában és Angliában 22.000 tagja van.

A nimwegeni kat. egyetem most ülte 15 éves fenállását. Az ünnepi gyűlésen az egyházi és világi előkelőségek is megjelentek, hogy méltassák az egyetem érdemeit. A Szentatya is kifejezte jó kívánságait és áldását küldte további munkájukra. Az egyetem rektora: **Franses Dezső** ferences atya.

XII. Pius pápa Őszentsége valóban ferences és domonkos terciárius is; kü-

lön engedéllyel lett azzá. Megválasztása után rögtön kábelen kérdést intézett P. Poppy Maximus OFM, az USA terciárius központjának nemzeti titkára P. Pierotti OFM általános terciárius kommisszáriushoz ebben az ügyben. P. Pierotti válasza ez: „XII Pius pápa ferences terciárius papságának első éveit óta, Jóllehet ez Rómában köztudomású volt, a kérdést mégis egyenesen a Szentatyánál tették fel. Ő lelkes **igen**nel felelt. Mgr. Rossignani, az ő titkára tette föl ezt a kérdést márc. 4-én, alig néhány nap múlva megválasztása után.“ A Szentatya tagja volt annak a világi terciárius papokból álló terciárius községnek, amelyet 1900-ban Vives y Tuto bíboros alapított, és akkori elöljárója Mgr. Della Chiesa, a későbbi XV. Benedek pápa volt.

A Golgotha kápolná (Bd. XII. Hidegkúti-u. 117. Heinrich István-u. 3.) júl 9-én áldotta meg **Uzdóczy-Zadravec István OFM** püspök úr, a **Stahat Mater** (Áll a Keserves Anya) karrarai márványoltárát pedig föl-szentelte. Az oltárt 1938-ban a kettős szentév emlékére kapta a szentföldi zárda a Magyar Szentföld számára. Ugyanakkor ajándékba érkeztek a jeruzsálemi Kálváriát 800 év óta borító márványlapok, amelyeket még a keresztvesztékek raktak le, és mert már nagyon elkoptak, újakkal cserélték ki. Az annyi könnyel és imával megszentelt köveket 2 hónapi munkával sikerült úgy faragni, hogy a budapesti Golgothai Kápolnában ma éppen olyan mozaikszerűen vannak elhelyezve, ahogyan a Kálvárián állottak. Ez a valóban pártját ritkító kápolna és kegyoltár már is a hívek kedves imádkozó helye: egy darab Szentföld! Azt mondják a hívek: **Mi nem zárándokolhatunk Szentföldre, eljött közénk a Szentföld!**

A Szentföldi misszió nemcsak a ferencrendnek, hanem az Egyháznak is gyöngye. Ma kb. 450 ferences apostolkodik a Szentföldi Kustódia óriási területén: Palesztina, Szíria, Ciprus, Transzjordánia, Egyiptom. Minden va-

sárnap 12 nyelven hirdetik az Evangéliumot: kb. 100.000 katolikusnak. Ma a Szentsír őrei 70 nagyobb és kisebb szentélyt őriznek, 40.000 gyermek katolikus oktatásáról gondoskodnak. Ellátják az élethez szükséges dolgokkal a szegény keresztényeket, akiknek nagy része hite miatt vesztette el a gyonját. Csak Jeruzsálemben naponta 1.000 kenyeret osztanak szét. Két nyomdájuk 27 nyelven készíti a könyveket és lapokat, imakönyveket, mert az iskolákban mindennel ők látják el a növendékeiket. Kairóban saját kórházat tartanak fel. Mindezt azokból az alamizsnákból, amelyeket a jó hívek az egész világon a 65 szentföldi biztos ál-

tal küldenek Jeruzsálembe. Hazánkban a szentföldi biztos székhelye, Budapest, XII. Heinrich István-u. 3—5. Póstaí befizetési lapja; **Szentföld, Budapest, 6.063. sz.**

A ferencrend (OFM) számára a Szentszék 1938-ban 17 rendház létesítését engedélyezte. Ezek között találjuk a nyiregyházi és a kassai zárdaikat is. Örvendetes, hogy Anglia két nagy városa is kapott ferences zárdát: Cambridge és Edinburgh. Spanyolországban 3 új zárda keletkezett. Ugyancsak a ferencrendnek 14 helyen engedte meg a Szentszék, hogy plébánia vezetését vállalja. Magában Brazíliában négy helyen.

Rendi élet,

A SZÉPVIZI terciárius község testvérei az 1938. évben azzal igyekeztek kiérdemelni az igazi ferences nevet, hogy Szent Ferenc alázatos és imádságos szellemét főrekedtek terjeszteni a világi testvérek körében is.

Rendszerint minden hónap 3. vasárnapján a templomban délután vecsernye után a közös imaóra tartásával a közönséget is belevonták a buzgóbb vallási életbe. Havonta végeztettünk szentmisét a rendi tagok szándékaira, és egy szentmisét rendünk halottaiért. Ezeket a közös szentáldozáshoz járultunk. A rendi testvérek között sokan vannak naponta áldozók. Az általános feloldozásokról az év folyamán alig-alig hiányzott valamelyik testvér.

Miután már az 1936. évben Főt. Timár Sándor plb. úrnak óhajára meghonosult a hitközségben „Szállást keres a Szent Család” című füzet szerinti ájtatosság, 1937 adventjében is 27 családnál nov. 27—dec. 24-ig az esti 6 órai harangszókor végeztük a hitközség nagyszámú híveinek összefogásával áhítatosságunkat.

Résztvettünk a március hónap 16—23-ig községünkben tartott 8 napos misszió, amely alkalommal főt. P. Lukács Manszvét mint missziós és egyben mint vizitátor atya március 21-én délután külön is tartott a harmadikrendiek részére oktatást. S rendközségünket meglátogatva azt fejtegette, hogy miképp alakíthatjuk ki magunkban a ferences szellemet. Majd rendkívüli meleg szavakkal kérte a rendi testvérektől a ferences lelkiélet és eszmények megvalósítását. Ez alkalommal pápai áldásban is volt részünk, s ezzel egy minden tekintetben boldog délután a 7 pontban foglalt

látogatási műsor szerint a rendi induló énekekkel véget ért.

Április hónapjában a harmadikrendi testvérek annak a lelkcisokornak kialakításában buzgólkodtak, melyet főt. P. Benedek Fidélg. atyánk neve napjára ajánlottak fel.

Május hó 29-én az Eucharisztikus Világkongresszus szándékaira, amelyen Szépvíztől plebános urunkkal együtt 15-en vettek részt, az itthonmaradott harmadikrendi-testvérek és a hitközség számos hívője Kovács Mihály esperes úr közreműködésével délután a vecsernye után 2 órás szentségimádással hódolt a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt.

Továbbá augusztus hó 30-án résztvettünk testületileg Somlyón főt. Bello M. Lénárt generális atya szentmiséjén közös szentáldozással és Szent Ferenc áldásában részesültünk.

A rendi testvérek buzgólkodása főlébresztette másokban is az imaosztokodás szellemét és pedig, nagybőjtben az egyházközség több családjánál minden héten húsvét napjáig, vasárnap, szerda, és péntek este, keresztútra, fájdalmas olvasóra, litániára és alkalmi énekek elvégzésére jöttek össze a hívek. Ugyancsak ott voltak a rendi testvérek a nagybőjt folyamán a templomunkban tartott pénteki és vasárnapi délutáni keresztúti ájtatosságon és a szentsírnál végzett szentségimádásnál nagy péntek déltől—nagy szombat estig éjjel és nappal a beosztás szerint. Nagypénteken hajnalban kinn a szabadban a Kálvárián úton is nagy számú hívő seregnék részvételével végeztük a keresztútját, litániát, fájdalmas olvasót.

Az év minden hónapjában az első pénteket szentségkitételes szentmise hallgatással és közös szentáldozással ünnepeltük meg. Minden rendi-testvér jelen van a hónap elsővasárnapján a szentségimádásnál, és végig az év minden csütörtökén beosztás szerint a házuknál a szomszédok részvételével az éjjeli szentségimádást.

A rendi testvérek tagjai a Szentkereszt-Szövetség, oltáregylet és az előőrzsafűzér társulatnak, közreműködnek templomunk tisztogatásában és a négy oltárnak virágdiszbe öltöztetésénél, és az egyházi ruhák javításánál a munka délutánokon. Ennek köszönhető, hogy templomunk mindig tiszta és az oltárok friss virágokkal vannak díszítve. Rejtett munkájuk az égben nem marad jutalom nélkül.

Pénztárunk állapota a következő: bevétel perselyezésből 1655 lei, kiadás 1017 lei, pénztár maradvány 584 lei.

A rendi-testvérek szépen adakoztak perselyezéskor rendiközségünk céljaira. Ennek tudható be, hogy adomány címen az év folyamán kifizettünk: a Somlyó-i harmadrendnek irodai költségre 100 leit, a szépvízi miszsió költség hozzájárulása címen 200 leit, és az egyházi ruhák javításának költségeire 50 leit. A jószívű adakozókra kérjük a jószágos Isten szent áldását. Isten fizesse meg.

Rendi községünknek az 1937. évben 38 tagja volt; jelenleg újonc van 6; így létszámunk összesen 44 személy.

Jelentős esemény folyt le 1939. április hó 23-án a szépvízi harmadikrendi község életében. A főpásztortól és rendi előjáróságtól kapott előzetes engedélyezések alapján egyházjogilag is elismert rendiközséggé szerveződött a szépvízi terciárius testvéreknek már 1923. óta élő, szerényen, csendben működő kisdud csoportja.

Benedek Fidélig igazgató Atya három napot községünkben töltött s szent beszédeiben rámutatva az igazi ferences szellemre, készítette elő a vasárnap délutáni ünnepélyes tényre.

Vecsérnye után a templom szentélyében sorakozott fel a 32 szépvízi és a szomszédos falvakból való 8 terciárius. Együtt zengtük el az egyedüli bizalmunknak az Úrba helyezéséről vallomást tevő zsoltárt, a Teremtő Lélek szállj mi ránk és Téged Isten dicsőítsük énekeket.

Nagy örömmel hallgattuk igazgató Atyánk buzdító és kötelességeinkre figyelmeztető kedves szavait.

Es amikor megtörtént rendiközsé-

günk első előjáróságának és tanácsának kinevezése, amikor kivétel nélkül mindenikünk valamelyik testvér társának felügyelete alá beosztást nyert, úgy éreztük, hogy csak most lettünk igazán Krisztusnak, az Egyháznak, a ferences szellemnek jól rendezett, katolikus tevékenységre is képesített csapatává.

Rendiközségünk előjárósága: előjáró: Gergely Ignác, jegyző: özv. Somodi Agostonné, pénztáros: Pál Józsefné, újoncmester: Gergely Ignácné, beteglátogató: Boros Sándorné, ellenőr: Antal Károlyné, tanácsosok: Pál Domokos, Biró Imre, özv. Szász Imréné, özv. Imre Ignácné; vidéki tanácsosok: Eröss Lászlóné, Szabó Agoston, Mezei József.

Ezen felejtethetlen ünnepély a ferences és pápai himnuszok eléneklésével ért véget.

A szépvízi testvéreknek örömmel részt vett a csiksomlyói anya rendiközség is háromtagú küldöttségével.

A megszervezés templomi szertartásainak végeztével megragadták az egybegyűlt harmadrendi testvérek az alkalmat, hogy Fidélig igazgató Atyát névnapja alkalmából szeretettel köszöntse.

Szépvíz, 1939. július 8.

Gergely Ignác
rendi előjáró.

UDVARD. Lélekemelő kis ünnepélyen vettünk részt május utolsó vasárnapján. Érsekújvári helyettes rendi igazgatónk, P. Zilizi Anaklét, szeretett titkár testvérünkkel, Bagin testvérrrel kijött hozzánk, hogy meggyőződjék rendiközségünk vezetéséről és az esedékes előjárói választást meg-ejtse.

Délután 2 óraker litánia volt a templomban. Litánia után igazgató Atyánk gyönyörű beszédet intézett hozzánk, méltatva Szt. Ferenc Atyánk kimagasló alakját. Hangoztatta, hogy nemcsak gazdagon lehet boldognak lenni, hanem szegényen is, ha megvan bennünk az isteni szeretet és az áldozatos lemondás. Végül néhány szót szolt a nem rendi testvérekhez is, hogy akik hivatást éreznek arra, hogy lelkes követői tudnának lenni Szt. Ferenc Atyánknak, lépjenek be a III. rendbe. Litánia után átmentünk a kat. iskola egyik termébe, hogy megválasszuk a következő három évre az előjárókat. A választás előtt igazgató Atyánk átnézte a pénztári és jegyzőkönyvet s mindent rendben ta-

lált. A választás kezdetén elmondunk egy kis imát és elénekeltük a „Jöjj el Szentlélek Isten“ című éneket. Az ének után a volt előjárók nevében Baka testvér üdvözölte az érsekújvári vendégeket. Baka testvér meleg szavait Bagin testvér köszönte meg és üdvözölte a megjelenteket. A régi előjáróknak megköszönte fáradságukat, majd ismertette a választás célját és felolvasta a rendi testvérek névsorát. Ezekután megejtettük a választást.

A választás eredménye a következő: Rendi előjáró: Baka János; előjárónő: Nagy Jánosné, szül. Németh Mária; jegyző és titkár: Nagy Ferenc; pénztáros: Vadkerti János; ellenőrök: Benkó Menyhárt és Pálkás Sándor; könyvtáros: Csikós Máté; újoncmesternő: Szalai Ferencné, tanácsosok: Koranek Emil és Czifra Istvánné.

Ezután igazgató atyánk megáldotta az új előjárókat, ismertette velük a rendiköztség vezetését s kérte őket, hogy mindenben tegyenek eleget hivatottságuknak és igyekezzenek, hogy minél áldásosabb legyen rendi munkájuk. Szólt a többi testvérekhez is. Majd Főt. Sipos esperes plebános úr kért szót. Üdvözölte a vendégeket és örült, hogy eljöttek hivei közé, majd kiemelte a rendi élet hivatását. Kérte a testvéreket, hogy miután ilyen nagy hivatás vár rájuk, iparkodjanak arra, hogy a katolicizmus keresztveszélyes zászlója minél magasabban lobogjon, mert ma szükség van erre a zászlóra. És ha valamilyen ügyben szükségük lesz jótanácsra, forduljanak hozzá teljes bizalommal. Igazgató Atyánk köszönte meg az esperes úr szavait és kérte őt, legyen továbbra is a terciáriusok jószágos atyja. Befejezésül elénekeltük azt az imát, amelyet húsz éven át csak a rádióban az éter hullámain keresztül hallgathattunk könyves szemekkel, az „Isten áldd meg a magyart“ és a pápai himnuszt.

Hogy milyen hatással volt igazgató atyánk beszéde, abból is kitűnik, hogy Szmrecsányi tanító úr mindjárt kérte fölvételét a III. rendi tagok közé.

E lap hasábjain mondunk köszönetet érsekújvári testvéreinknek és kérjük őket, hogy máskor is jöjjenek el hozzánk és segítsék nálunk is előbbrevinni Szt. Ferenc Atyánk III. rendjének ügyét.

Külön köszönjük meg főt. Sipos esperes plebános úrnak jószágát és áldozatkésztségét. Bármikor fordulunk hozzá ügyes-bajos dolgainkban, mindig szívesen ad jótanácsot és az is-

kolatertet bármikor rendelkezésünkre bocsájtja. Isten fizesse meg jóságát!
Imre testvér.

A JÁNOSHIDAI rendiköztség tagjai minden hónap 3. vasárnapján lelkiismeretesen megtartják rendi gyűléseit. Ugyanakkor d. e. 8 órákor szent misét mondatnak és közös szent áldozáshoz járulnak. A rendi tagok száma 43. Majdnem mindegyik napi áldozó, kivéve a betegeket. Így a hétköznapiakon a szt. mise hallgatásának is ők az apostolai. Legnagyobb örömlük, hogy ők tisztogathatják a templomot és virágokkal díszítik az oltárokat. A rendiköztségnek van külön szép zászlója. Alatta vonulnak ki a körmenetekre, hogy alázatos hittel tegyenek vallomást a legméltóságosabb Oltáriszentség mellett. A rendi igazgató Hermann Medárd premontrei kanonok úr, aki szeretettel foglalkozik a buzgó testvérekkel. A világi előjárónő Balog Istvánné nővér.

BAJA az 1938. évben az eucharisztikus szentévi jegyében folyik minden munkánk. Ft. Tartományfőnök Atyánk körlevelében kifejtett kívánsága alapján az oltárokat ragyogókká, díszesekké tesszük. Szigli Teofil igazgató atyánk előterjesztésére a szt. év emlékére rendiköztségünk egy nagystilű, dús aranyozású antependiumot, cibóriumköppenykét és egy stólat készített. Öszköltés ge: 281'81 P

Febr. 13-án barátságos teadélután rendeztünk kb. 300 nyeresémtárgy kisorsolásával. Beléptidij nélkül! Itt mindent a szeretet fedezett! Kizárólag rendiek vehettek részt. Törekvésünket siker koronázta, mert a fehér asztal mellett testvéri találkozásban egymást jobban megismertük és becsüljük. Márc. 3-án eucharisztikus nap volt városunkban, d. u. pedig az Eucharisztia-óról konferencia. Az esti megható gyertyás körmeneten testületileg vettünk részt. Apr. 6-10-ig a plébánia rendezésében tartott lelki gyakorlaton ft. P. keceli Mészáros Albert O. F. M. mély gondolatokkal véste lenkünkbe az örök igazságokat. Máj. 19-én szeráfi családunk bensőségesen ünnepelte jószágos igazgató atyánkat névnapja alkalmából. Áldozócsü-törtökön a budapesti Eucharisztikus Kongresszusról emlékeztünk meg az Ipartestület nagytermében fényes külsőségek között és a város színe-javának százakra menő jelenlétében. A megrendezés oroszánrészt ft. P. Juhász Ágoston vitte. Az ünnepély megnyitó be-

szédeben igazgató atyánk azt fejtegette, hogy a szentségi Jézussal meghittén mőnstrakciákká alakuljanak a katolímőnstrakciák. Jún. 13-án az országjáró Szt. Jobb városunkba látogatott. A fogadáson rendközségünk testületileg vett részt. Ugyanazon napon volt ft. Turiományfőnök Atvánk látogatása Az idő rövidsége miatt külön kihallgatáson nem jelenhettünk meg. Az igazgató aya jelentését azonban örömmel és meglepedéssel fogadta, s atyai áldását adta reánk. Júl. 3-án zarándokgyűlésünket tartoltuk Mária-könyén. A bősújáró helyen szt. misét hallgattunk, közös szt. áldozást végeztünk, szt. beszédet kaptunk. D. u. közös kereszt utra gyűltünk össze. Litánia után konferencia volt. Igazgató Aya bevezető beszéde után újjoncmesternőnk, ö. v. Kunitné Angela nővér: „A hála szükségességéről”-ról tartotta értékes feolvasását Ezuán egyik újonc nővérünk szaválta el Ölbey I. „Szt. Pál levele a korinthusiakhoz” című köl eményét nagy átérzéssel. Majd főlisztelendő igazgató atyánk értekezése következett az: Örnevelésről. Vajha úgy megértenénk és a magunkévá tennénk ezt a fenséges erényt, mint ahogy azt az előadásból kiéreztük, akkor jobb és szebb lenne a világ körülöttünk! Júl. 30-án reggel külön Mavarttal indultunk 40-er a máriagyüdi kerületi terciárius napra. Körülbelül d. u. 1 órára értünk Pécsre. Ebéd, pihenő, a város, templomok és katókombák megtekintése. Majd ének és ima közt folytattuk utunkat és örömmel pillantottuk meg a mária yüdi kegytemplom tornyait. Első utunk a Szüzanyához vezetett, hogy áldást kapjunk. Fél hétkor közös keresztútra, 8-kor pedig gyertyás körmenetre gyülekeztünk. Ezeken a már Máriagyüdön lévő más rendiközségek tagjai is örömmel vettek részt. A Fájdalmas Szüznél igazgató atyánk mély gondolatú beszéde közelebb vitte lelkünket a szenvedéshez. Másnap terciárius nap a pécsi ek programja szerint. Szt. Erzsébet ünnepe előtt triduomot rendeztünk lelki életünk elmélyítésére. Az elmékedéseket Ft. P. Pongrácz h. plébános tartotta. A Szentünk életével kapcsolatos igazságok megláttatták velünk, hogy minden földi dolog csak hiúság. Dec. 18-án két testvér és egy nővér fogadalmat tett, öt nővért és négy testvért pedig beöltöztettünk.

Az évben megértés és fegyelmezett-ség jellemezte rendiközségünket minden téren. A gyűléseken pontosan meg-

jelentek a testvérek, az oltárok díszítése és a szentségimádási órák tartása pontosan ment. Különös örömmre szolgált a szentsír díszítése, és az elsőáldozók szeretet-reggelijének az elkészítése. Plébániánknak szívesen voltunk segítségére a karácsonyi segélyek kiosztásában. 199 P. 80. f. értékben élelmiszert, tüzelőt és pénzbeli segélyt juttattunk a rászorulóknak, főként testvéreinknek.

A magyar szövegű „általános feloldozás” zondolatát örömmel köszöntöttük és tettük magunkévá. Iraitunk pontosabb kezelhetősége végett iktatókönyvet fektettünk fel.

A 253 tagú ferences missziószövetség egész évben fáradhatatlan munkát végvelt. A kántorbőjtők péntekén énekes szt. misét mutatolt be a szövetség élő tagjaiért, d. u. litánia volt szt. beszéddel. Ruhaneműeket és játékokat is is küldtünk a központnak Évi gyűjtésünk: 217 P. A nyiregházi épülő ferences zárda lelkiyakorlatos szobájára 15 P.-öt küldtünk.

Beteg testvéreinket látogattuk. Karácsonyor és húsvétkor igyekeztünk a híveket a szt. gyónás elvégzésére bírni.

Kézimunka szakosztályunk hetenkint egy d. u. jöttek össze. Új dolgokat készítettek (ministráns ruhákat, öt drb. felső terítőt), kazulákon javításokat végeztek. Könyvtárunkat nemcsak a rendiek, hanem a plébánia hívei is igénybe vették Énekkarunk a miséken, gyűléseken, és az úrnapi körmeneten énekével vitte lelkünket közelebb az Úr Jézushoz. Mint a multban úgy ebben a évben is 20 buzgó nővérünk, illetve testvérünk gyűjti az Egri Norma alapján a szegények javára az adományokat. Évi gvűjtésünk összege: 2256 P. 33 f. A városi hatóság fölkérésére rendközségünk résztvett a szegény gyermekek ebédeltetési akciójában és a „Magyar a magyarért” mozgalomban. Az előbbire: 373 55 P. , az utóbbira: 174 12 P-t gyűjtöttünk.

Rendi kiadásainkra szánt ferences filléreből ez évben 505 89 P. bevételünk volt, a kiadás: 479 P; készpénz maradvány: 26 89 P.

Az év folyamán egy nővérünk zárda-ba ment, két nővérnk meghalt, Temetésükön a rend testületileg vett részt a szt. misét lelkükért fel ajánlottunk. Év végén a létszámunk: 157 fogadalmas, 8 újjonc és 3 jelölt nővér, illetve testvér.

Ángela. n.
h. tikár.

A kladóhivatalban a következő ferences könyvek kaphatók:

Franciskánizmus: Irta P. Gemelli—P. Takács	kötve:	6.—	P
	fűzve:	4.50	P
Baylon Szent Paszkál élete: Irta Pálffy Erzsébet grófnő.	fűzve:	4.50	P
Szent Klára élete: Irta Pálffy Erzsébet grófnő.	fűzve:	3.—	P
Szent Antal élete: Irta Pálffy Erzsébet grófnő.	fűzve:	2.50	P
Alverna. Irta: P. Zadravecz István.		1.20	P
Magyar képek Szent Ferenc Atyánkról. Irta: dr. Magyar István		—80	P
Ferenc Testvér. Irta: P. Meyer P. Unyi.		—80	P
Biztatások a szebb világba. Irta: P. Majsai Mór.		—80	P

LINKE URI DIVAT

MARGIT-KÖRÚT 51. ATRIUM MOZGÓ MELLETT!

Férfi fehérneműek, divatickek, pyjamák, házi kabátok, nyakkendők, zsebkendők, stb. nagy választékban olcsó és jó minőségben. Hozott anyagból fehérnemű varrását is vállalom.

TELEFON: 153-719.

egy jó fogás:

ha

szövetet közvetlen a gyártól vesz!

Frunkhahn

Eladás:

- IV., Prohászka Ottokár-u. 8.
- VI., Teréz-körút 8.
- II., Margit-krt 50.
- VII., Baross-tér 15.
- V., Berliini-tér 6.

Magyarország egyetlen katolikus kézben levő posztógyára!

Ápoljuk a jó zenét! Zene ápolás — lelki ápolás

Közismert és a legjobb

Harmóniumok

nemes orgonahanggal házi használatra, iskolák-, dalárdák-, templomoknak. Magyarországon vezető harmóniumcég, legnagyobb harmóniumraktár:

Hörl Nándor

Budapest, II., Török-utca 8. szám.

Telefon: 516-52. — Fizetéskedvezmény! — Sürgőncim: Harmonihör.

Terciárius naptár augusztusra.

1. Déli 12 órától kezdve Szt. Ferenc fiainak és leányainak templomaiban és kápolnáiban **annyiszor elnyerhető** a PORCIUNKULAI BÚCSÚ (teljes búcsú), **ahányszor** azokat **meglátogatjuk** és a pápa szándékára 6 Miatyánkot, 6 Üdvözlégyet és 6 Dicsőséget **elimádkozunk**. Föltételek: gyónás, áldozás is a fentiek kivül. A teljes búcsúk alkalmazhatók a **megholtakra** is.

2. **PORCIUNKULAI BÚCSÚ**. Elnyerhető éjjel 12 óráig.
4. Szt. Domonkos ünnepe. Elsőpénteki önfelajánlásért **TBvil.**
7. B. Agathangelusz és Kasszián I. r. vt. **TBvil.**
9. Vianney Szt. János-Mária III. r. plébános **TBvil.**
12. Nagyboldogasszony szigorú bőjtje.
15. **NAGYBOLDOGASSZONY** ünnepe **ÁF. TB.**
16. Szt. Joáchim, Szűz Máriának atyja **TBvil.**
17. Szt. Rókus III. r. hv. **TBvil.**
19. Szt. Lajos pk. I. r. **TBvil.**
22. Szűz Mária 7 örömeinek ünnepe (szeráfi olvasó) **ÁF. TBvil.**
25. Szt. Lajos király, a III. rend védőszentje **ÁF. TBvil.**
26. B. Timót és Bernát I. r. hv. **TBvil.**

Érengyakorlat erre a hónapra: Lélekben tartózkodj minél többször Szűz Mária sírjában, és amit ilyenkor sűg lelked, azt ajánld fel Nagyboldogasszonyunknak.

TERCIÁRIUS NAPTÁR 1939. SZEPTEMBER HÓRA.

1. B. János és Péter I. r. vt. **TBvil.** Elsőpénteki felajánl. **TBvil.**
4. Vitérbói Szent Róza III. r. szűz **TBvil.**
8. Kisboldogasszony ünnepe **ÁF. TB.**
12. Szűz Mária szent neve **TBvil.**
17. Szent Ferenc Atyánk sebhelyeinek ünnepe **ÁF. TBvil.**
18. Kupertinói Szent József I. r. hv. **TBvil.**
20. és 23. enyhített kántorbőjt, 22. szigorú kántorbőjt.
24. Szent Pacifik I. r. hv. **TBvil.**
27. Szent Elzeár III. r. hv. **TBvil.**
29. Szent Mihály főangyal **TB.**

Érengyakorlatok erre a hónapra: Szent Pacifik (szept. 24.) 4 éves korában árvaságra jutott. A nemes szűlők gyermekét nagybátyjának két szolgálója rab-szolgaként kezelte, saját hibáikat ráfogták és azokért is ő lakott. Így szokta meg korán a türelmet. Mint ferences szerzetes is kitűnt a béketűrésben. Kövesd!

A Ferences Közlöny előfizetési ára:

Magyarországon negyedévre 0'90 P, Romániában és Szlovákiában egy évre 5'— P, Jugoszláviában egy évre 50'— dinár, Amerikában egy évre 1'50 dollár. — Megjelenik havonta elsején.

Egyes szám ára: 30 fillér.

Lapzárta minden hó 12-én. — Megrendeléseket, reklamációkat a FERENCES KÖZLÖNY kiadóhivatala címére: Budapest, **XII., Heinrich István-utca 3-5.** kéziratokat és a lap szellemi részére vonatkozó leveleket pedig a FERENCES KÖZLÖNY szerkesztősége címére ugyanoda kell küldeni. — Kéziratokat nem adunk vissza. Lapunk közleményeit, cikkeit csak a szerkesztő külön engedélyével szabad más lapban megjelentetni, akkor is csak lapunkra való hivatkozással.

Postaicsekklapunk száma: 51.581. Telefonszám: 165-626.

A szerkesztésért és kiadásért felelős: P. MAJSAI MÓR OFM szentföldi biztos.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, XII., Heinrich István-u. 3—5.

Kiadótulajdonos: A Kapisztrán Szent Jánosról nevezett ferences rendtartomány.
